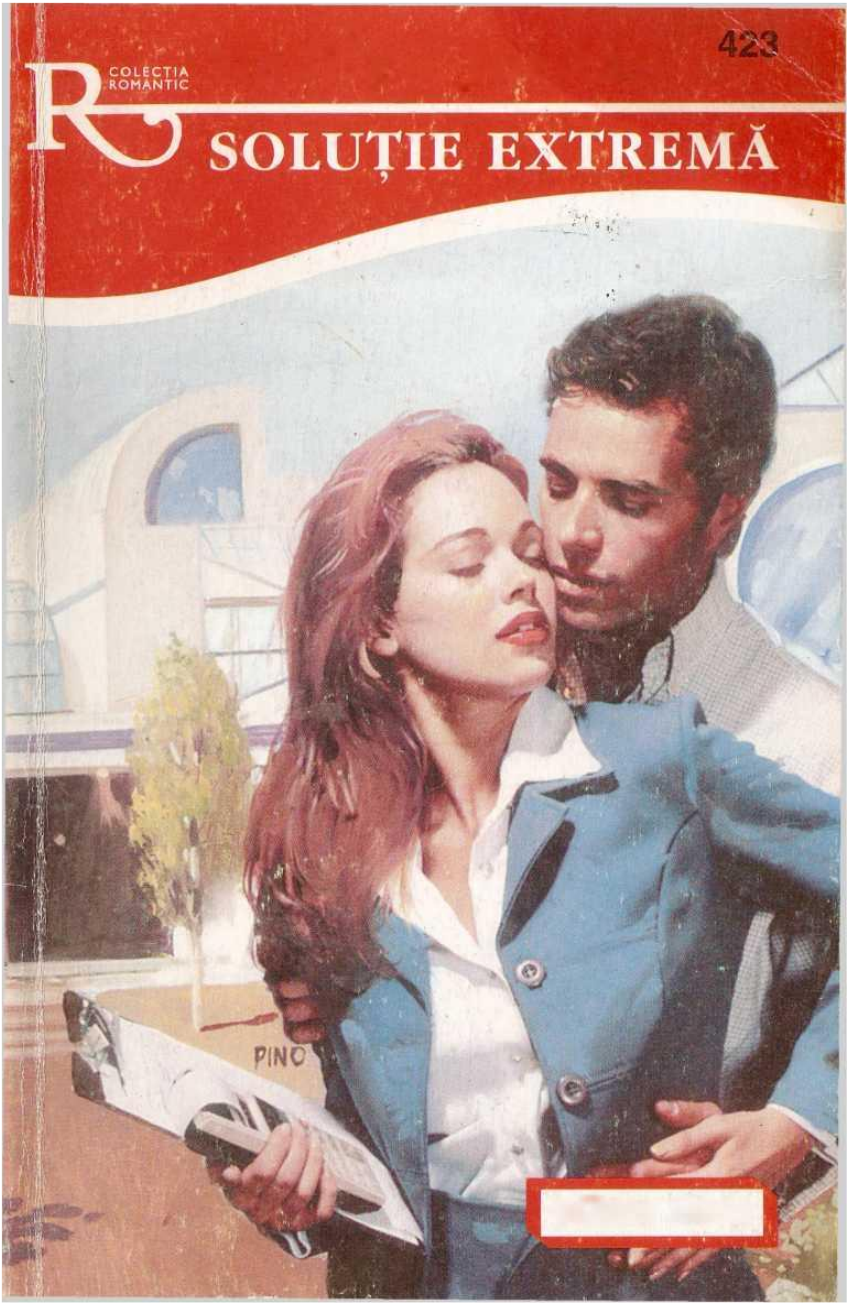

Marilyn Jordan

SOLUŢIE EXTREMA

Capitolul 1

— Nu ştiu ce-o să mă fac, Ivy.

Lily Matthews stătea pe pat, jucându-se cu o şuviţă din părul ei lung, roşu.

— Trebuie să fiu logodită până vineri şi măritată până luna viitoare, când casa revistei „Lifestyle 2000" va fi gata. Ai idee unde să găsesc un amator?

Se uită, foarte serioasă, spre sora ei.

— Doamne, Lily! Despre ce vorbeşti acolo?

— Despre un soţ! Ştii tu, persoanele acelea iubitoare, pe care te poţi baza, dar pe care nu le mai recunoşti după ce ajungeţi în faţa preotului…

— Ştiu ce e un soţ! Nu uita că o să mă mărit foarte curând! Dar nu poţi să-ţi găseşti un bărbat aşa, pur şi simplu!

— N-am încotro, dacă vreau să locuiesc în casa „Lifestyle 2000".

— Nu înţeleg nimic! Nu mi-ai spus tu că o să locuieşti acolo singură?

Lily oftă.

— Aşa trebuia. Dar consiliul a decis că nu se cade ca o femeie singură să facă experimentul. Când m-a anunţat şeful meu, mi-am pierdut firea şi i-am zis că nu e nicio problemă, pentru că sunt logodită.

— Nu se poate! Ştiu cât de mult înseamnă proiectul ăsta pentru tine, dar cum o să faci rost de un soţ?

Lily ignoră întrebarea.

— Nu-mi vine să cred că membrii consiliului sunt atât de puritani!

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, prea agitată ca să stea locului.

— Au şi uitat că această casă e ideea mea! Cine a participat la sute de şedinţe? Cine a petrecut un an pentru a proiecta interiorul?

— Linişteşte-te!

— Cum să mă liniştesc când ei au decis că n-o să dea bine ca o femeie singură să locuiască în minunăţia lor de casă, un an întreg? Au

hotărât că un cuplu ar pune în evidenţă mai bine toate avantajele locuinţei!

— Doar n-o să-ţi ia proiectul! interveni sora ei. Ai muncit atât de mult la el!

— Au spus că n-o să mi-l ia şi că tot eu o să fiu responsabilă de el.

Se opri în faţa lui Ivy, cu mâinile în şolduri.

— Au avut tupeul să mă întrebe dacă Joe de la departamentul de publicitate ar accepta să locuiască acolo cu soţia lui!

— Îngrozitor! Acum înţeleg de ce le-ai spus că eşti logodită. Ce ai de gând să faci?

— Habar n-am, recunoscu ea, sinceră.

Ca întotdeauna, Ivy primea cu seninătate veştile despre încurcăturile în care intra Lily. Spre deosebire de părinţi, ea nu era niciodată uimită sau, mai rău, îngrozită!

— Dar dacă nu găsesc ceva cât mai repede, o să fiu nevoită să spun adevărul şi să renunţ la casă. S-a dus naibii teza mea de doctorat!

— Ai încercat în „Pagini Aurii”?

Ochii verzi ai lui Ivy sclipeau jucăuş.

— Foarte amuzant!

Lily se trânti pe pat.

— Nu m-ar deranja să mă mărit, dar îmi imaginasem momentul cu totul altfel.

— Ţi l-aş împrumuta pe Steven, dar nunta noastră e programată peste câteva săptămâni. În plus, am înţeles că îl vrei pentru cel puţin un an de zile şi nu cred că pot să renunţ la el atâta timp.

— De ce nu există o ofertă de soţi care să sosească prin poştă? Am căutat, dar n-am găsit în niciun catalog! Lăsând gluma deoparte, am nevoie de un bărbat care să accepte o căsătorie de convenienţă.

— Nu-mi vine să cred că discutăm despre aşa ceva, chicoti Ivy. Ştiu! Ce-ai zice de un străin care stă aici ilegal?

— Cred că ar merge, dar nu cunosc niciunul.

— Dar un tip care n-are casă? Ştii tu, unul care stă…

— Nu, se strâmbă Lily. E prea murdar! M-am gândit să… să-l întreb pe Mark Keslo.

— Nu se poate! sări Ivy. Amândouă ştim că ar accepta imediat, doar e îndrăgostit de ţine de ani de zile. Dar nu poţi să-l suferi! Iar mama nu te-ar crede că-l iubeşti, va trebui să-i spui adevărul.

— Nu pot, oftă Lily. Nu mai pot spune nimănui adevărul. Tu eşti singura care ştie!

— Tu eşti hotărâtă, nu? Dacă găseşti un bărbat care să fie de acord, te-ai mărita cu el chiar mâine!

— Mai bine luni. La primul judecător pe care-l găsesc! N-aş ezita nicio clipă, câtă vreme pricepe că nu este o căsătorie adevărată. Am muncit prea mult la proiectul ăsta ca să pierd în faţa lui Joe. Şi de ce? Pentru ca el este căsătorit şi eu nu? Nu e corect!

— Nu e, Lily, dar… să cauţi un străin? Poate dai peste un nebun sau un criminal în serie! Chiar nu cunoşti pe nimeni la care poţi să apelezi? Poate vreun coleg…

Lily clătină din cap.

— E prea riscant. Membrii consiliului ar putea afla adevărul.

— A, am găsit! Ce zici de fratele mai mare al lui Steve, Nick? Ţi-l aduci aminte, nu? L-ai cunoscut la petrecerea de logodnă.

Lily simţi că roşeşte şi-şi aplecă încet capul pentru ca părul lung să-i acopere faţa. Şi-l amintea foarte bine pe Nick Donahue! I se păruse un bărbat foarte sexy şi simţise un fior prin tot corpul atunci când făcuse cunoştinţă cu el şi o privise. Pentru prima dată, nu fusese stânjenită din pricina înălţimii ei.

— Da, mi-l amintesc, spuse Lily încet.

— S-ar putea să fie interesat, mai ales pentru că îşi căuta un loc unde să stea şi să lucreze liniştit. A făcut câteva cereri pentru bursă, dar încă n-a primit niciun răspuns. Ştii, vrea să compună o simfonie, aşa că va trebui să-l primeşti cu pian cu tot!

— Nu cred că o să accepte, zise ea repede.

— Parcă erai disperată! Cu siguranţă erai disperată, dacă te gândeai la Mark Keslo… Tot nu-mi vine să cred că te-ai dus la balul de absolvire cu el. Mai ştii cât ai plâns ziua următoare?

— Nu-mi mai aduce aminte! Şi oricum, atunci era altceva. Mi-a stricat toată seara! De câte ori dansam, mă călca pe picioare pentru că încerca să mă sărute! Groaznic!

— Deci poţi să-l tai de pe listă pe Mark Keslo. Dacă a încercat să te sărute la bal, în văzul tuturor, imaginează-ţi ce-o să facă atunci când o să fie soţul tău!

— Bine, recunosc că a fost o greşeală să mă gândesc la el. Dar el ar accepta!

Lvy se uită la ea, foarte serioasă.

— Nick e cea mai bună variantă! Întreabă-l, ce ai de pierdut?

L-ar fi întrebat fără să ezite dacă n-ar fi fost atât de atrasă de el! De Mark nu-i păsa, dar nu îndrăznea să-l roage pe un tip ca Nick să se însoare cu ea pentru un an de zile.

— Poate că are deja o prietenă.

— Nu are, o asigură Ivy, zâmbind larg. Nu-l cunosc foarte bine, dar ştiu că în acest moment e singur şi e foarte devotat simfoniei lui. Ca să facă rost de bani, lucrează cu o echipă de zidari. E adevărat, asta-l ţine în formă.

Lily încerca să găsească motive pentru ca sora ei să renunţe.

— Sunt prea înaltă pentru el.

— Ai înnebunit? Ce-ţi pasă de înălţime, atâta vreme cât acceptă ideea ta?

Lily ezită. Gândul că va locui un an întreg atât de aproape de Nick Donahue o neliniştea.

— Nu ştiu ce să zic…

— Dacă tu nu vrei, o să-l întreb eu.

— N-o să îndrăzneşti, Ivy!

— Pune-mă la încercare, zâmbi aceasta. În plus, cred că sunteţi un cuplu drăguţ.

— Nu mă face să râd. Eu sunt prea înaltă ca să fiu considerată drăguţă.

— Bine, atunci eşti atrăgătoare, frumoasă, sexy. Eşti mulţumită?

Lvy bătu din palme, fericită.

— Puteţi să vedeţi cum vă stă împreună la nunta mea. Doar tu eşti domnişoara de onoare, iar el este cavalerul de onoare!

— Eşti sigur că nu vrei să vii la McDonald? îl întrebă Eddie Renquist zâmbind complice. E de serviciu blonda aia cu pieptul… Ştii tu, aia care seamănă cu Dolly Parton.

— Nu, nu ştiu, îi zâmbi Nick colegului său. Mi-am adus de mâncare. Şi, oricum, pe mine mă atrag picioarele femeilor.

— Şi pe mine, prietene, dar la ea n-apuc să văd ce picioare are, dacă înţelegi ce vreau să spun…

Nick nu-i răspunse, dar puse sculele deoparte şi-şi scoase din geantă sandvişurile.

— Bine, am înţeles, spuse Eddie. Nu vrei să-ţi aduc nimic?

— Nu, mulţumesc.

Nick îl privi ieşind din casa la care lucrau. Nu vedea ce rost avea

să dea banii pe un prânz în oraş când putea să-şi aducă nişte sandvişuri de acasă. Rămăsese singur, pentru că electricianul fusese chemat de urgenţă la o altă lucrare, iar instalatorii urmau să sosească peste câteva ore. Îi plăcea să stea singur, dar acea zi era o excepţie.

Încruntându-se, scoase din buzunar o scrisoare pe care o primise în acea dimineaţă. Oare de ce o luase cu el? Nu făcea decât să-i amintească faptul că nu-i fusese acceptată cererea şi că nu va primi bursă. Avea mare nevoie de acei bani, pentru că altfel nu-şi putea permite să stea acasă şi să se concentreze doar la simfonia pe care dorea cu ardoare s-o termine.

Scrisese la cincisprezece fundaţii, dar toate îl refuzaseră. Oftând, îşi privi mâinile. Erau aspre şi uscate de la praful de ciment, iar la mâna dreaptă se rănise şi sângera. Nu arătau ca mâinile unui bărbat obişnuit să alinte clapele pianului. Cânta în fiecare seară, dar uneori îl dureau degetele atât de tare, încât nici nu simţea că atinge clapele.

Îşi dorise să fie muzician încă din liceu, dar nimeni nu-l luase în serios. Cu toate acestea, imaginaţia lui era plină cu motive melodice şi finaluri grandioase. În fiecare noapte, visa că o orchestră de primă mână interpretează o compoziţie a lui, într-una din cele mai impozante săli de concerte. Aproape că putea auzi sunetul viorilor, armonia gravă a violelor şi violoncelelor, vibraţia caldă a instrumentelor de suflat.

Pentru că Steven terminase facultatea şi era pe cale să se însoare, Nick se simţea eliberat de responsabilităţile familiale şi intenţiona să se ocupe de visul care nu pierise niciodată. Din nefericire, trebuia să renunţe la ideea unei burse. Viaţa lui trebuia să continue ca şi până acum, împărţită între munca lui şi pianul căruia îi acorda prea puţină atenţie. Dar nu avea încotro!

Termină de mâncat şi se ridică în picioare. Mai bine se apuca de lucru, decât să se gândească la visele care păreau atât de îndepărtate.

Lily stătea lângă sora ei, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce preotul ţinea slujba. Încerca să nu se uite la Nick, dar îi era foarte greu să se abţină. În plus, îi simţea privirea pe picioarele ei, generos dezvăluite de rochia scurtă. Nu obişnuia să poarte fuste, dar i-ar fi fost imposibil să vină la nunta surorii ei în pantaloni. Încercase s-o convingă pe Ivy să accepte o rochie lungă, elegantă, dar aceasta nici nu voise să audă de aşa ceva.

Respiră adânc, încercând să se liniştească. La urma urmei, nu ea era cea care se mărita!

Dar… Nick arăta atât de bine în smoching! Corpul lui era puternic, lat în umeri, iar ochii lui căprui aveau un efect devastator!

Un bărbat care lucra în construcţii, avea înfăţişarea unui luptător şi compunea muzică clasică… Ce combinaţie interesantă! se gândi Lily. În ciuda ameninţării lui Ivy, îşi dădu seama că nu-i putea cere lui Nick să se însoare cu ea.

Lily tresări când o auzi pe sora ei jurându-i credinţă veşnică lui Steven. Cum putea să se gândească atât de superficial la căsătorie? Un asemenea legământ se făcea o dată în viaţă şi pentru toată viaţa!

Dar nu ar face o ceremonie religioasă, se pomeni ea spunându-şi. Dacă s-ar mărita doar în faţa judecătorului, n-ar fi semănat mai mult cu un contract decât cu o căsătorie adevărată? Nici măcar nu s-ar spune „la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi”!

Ceremonia se sfârşi, iar Lily se pomeni cu Nick lângă ea, oferindu-i braţul.

— Frumoasă slujbă, comentă el, ieşind din biserică în spatele mirilor.

— Da, foarte faimoasă.

Se uită pe furiş către el şi răsuflă uşurată când văzu că era puţin mai înalt decât ea. Încercând să nu-şi lase gândurile s-o ia razna, se concentră asupra muzicii.

— Văd că au renunţat la obişnuitul marş nupţial, spuse Lily.

— Îţi place? o întrebă el.

Da aprobă. Muzica avea un ritm clar, maiestuos, cumva suprarealist.

— Da, îmi place.

Mulţumesc.

— E compoziţia ta?

— Da. Şi să ştii că nu mi-a fost deloc uşor să-i conving pe Ivy şi pe Steve să renunţe la Mendelssohn pentru finalul ceremoniei.

Se apropie de ea.

— Sunt foarte conservatori, îi şopti el la ureche.

Când ieşiră din biserică, îi văzură pe miri intrând în

Maşină. Pentru că era mult prea frig afară, hotărâseră să se meargă direct către restaurantul unde urma să aibă loc petrecerea.

— Unde ţi-e haina? întrebă Nick.

— Nu am.

— Atunci hai să mergem, te conduc eu.

— Mulţumesc.

Se grăbiră spre parcare. Lily regretă că o ascultase pe Ivy şi acceptase să poarte o rochie atât de decoltată. Nick îi deschise portiera maşinii, o Mazda model sport în care picioarele lungi ale lui Lily erau supuse unei grele încercări.

— Te descurci?

— Sigur că da.

Urcă şi se ghemui cum putu mai bine, sperând că poziţia ei nu lăsa să se vadă nimic. Fir-ar să fie de rochie! Nick ocoli maşina şi intră pe scaunul şoferului.

— Ai cele mai lungi picioare pe care le-am văzut vreodată! zâmbi el.

Lily nu-i mulţumi, pentru că ştia că nu fusese un compliment.

— Lvy mi-a spus câte ceva despre muzica ta, încercă ea să schimbe subiectul. Ce am auzit în biserică face parte din lucrarea ta sau a fost scrisă special?

— Nu, am scris-o special pentru Ivy şi Steve, Am vrut să fie ceva deosebit, să-i ajut să păşească cu dreptul în noua lor viaţă. Am observat că oamenii care se căsătoresc au nevoie de ajutor, chiar dacă se iubesc foarte mult.

— Ai mare dreptate.

— Bănuiesc că societatea e de vină. Până la urmă, totul se reduce la politica sexuală.

Nick porni maşina şi ieşi din parcare.

— Probabil o să-mi pară rău că te-am întrebat, dar… Ce înţelegi prin politică sexuală?

Atent la drum, Nick dădu drumul la căldură.

— Se încălzeşte foarte repede, explică el.

— Mulţumesc, mă simt bine.

— Revenind la întrebarea ta… Cred că o să mă linşezi după ce o să auzi! Eu sunt de părere că instituţia căsătoriei este depăşită. La început, rolul ei era acela de a proteja copiii, dar mi-e teamă că acum ei sunt mai puţin protejaţi decât în urmă cu o sută de ani. Iar când vine vorba de divorţ, aşa cum se întâmplă mult foarte des în zilele noastre, toţi plătesc un preţ mult prea scump pentru că au încercat să corespundă părerii generale despre relaţia bărbat – femeie.

— E o perspectivă mult prea sumbră, nu crezi?

— Probabil, zâmbi el slab, dar nu cred că două persoane pot trăi împreună, într-un spaţiu atât de restrâns. Era mai bine în trecut, atunci când familiile erau mai mari.

— Poate că da.

— E împotriva naturii umane să credem că o persoană poate să împlinească toate aşteptările altei persoane. Nu e de mirare că rata divorţurilor e atât de ridicată!

— Înţeleg punctul tău de vedere, dar nu sunt de acord cu tine.

Se răsuci în scaun şi-l privi în faţă.

— Am impresia că, pur şi simplu, nu vrei să te căsătoreşti. Toate argumentele acestea sunt doar o scuză!

Nick ridică din umeri.

— Cred că unora le e dat să trăiască singuri…

— Muzicienilor, de pildă?

— Cu siguranţă.

— Da, ca să te căsătoreşti cu cineva, trebuie să-i fii total devotat acelei persoane.

— Exact.

— Înţeleg că nunţile te îndeamnă spre filosofie, îl tachină Lily. Oricum, nu-mi fac griji pentru Ivy şi Steve. Sunt convinsă că ei nu vor avea probleme.

Nick opri în faţa hotelului. Lily profită de faptul că portarul îi deschise uşa şi ieşi din maşină înainte ca Nick să aibă ocazia să se holbeze din nou la picioarele ei lungi. După ce dădu cheile valetului, se apropie de ea şi-o prinse de cot, conducând-o prin hol către sala în care se adunaseră primii invitaţi.

— Mulţumesc, Nick, de aici mă descurc singură, îi spuse ea când ajunseră în faţa mesei mirilor. În plus, tu trebuie să stai în partea cealaltă, lângă Ivy.

— Da, aşa e.

— Mulţumesc pentru conversaţia încântătoare.

— Oricând, se înclină el, zâmbind. Ne vedem mai târziu.

Lily respiră uşurată când el se depărtă. De fapt, nu o deranja compania lui, ci faptul că nu reuşea să-şi ţină sub control gândurile când era în preajma lui. Nu-i venea să creadă că se gândise la posibilitatea de a-l ruga să joace rolul soţului ei pentru un an de zile! mai ales acum când ştia ce părere are el despre acest subiect!

Se întâlni cu Nick mult mai repede decât şi-ar fi dorit, atunci

când fotograful îi rugă să se adune în hol, pentru nelipsitele poze de familie. Reuşi să facă faţă acestei sarcini admirând-o pe sora sa, fericită aşa cum orice mireasă trebuie să fie în ziua nunţii sale.

Când se întoarse la masă, privirea lui Lily se opri asupra unei broşuri „împreună pentru totdeauna". Lvy îi vorbise cu multă însufleţire despre compania care inventase această nouă modă şi insistase să se publice un astfel de ghid pentru toţi invitaţii. În felul acesta, toată lumea putea şti cu cine stătea la masă.

Poza mirilor trona pe prima pagină. Alături, era o scurtă poveste despre felul în care cei doi se cunoscuseră. Foarte amănunţit ghidul ăsta! se gândi Lily. Scria chiar şi despre dorinţa familiei Matthews de a-şi boteza fetele cu nume de flori şi plante.

Dădu pagina şi văzu propria ei fotografie. Nu-şi amintea când fusese făcută, dar nu putea fi trecută cu vederea. Părul roşu, lăsat pe spate, atrăgea imediat atenţia. Lângă poza ei se afla cea a lui Nick, cu o expresie foarte serioasă pe chip. Zâmbetul lui Lily dispăru când citi ce scria sub cele două fotografii.

Ivy, te omor! se gândi ea, cu obrajii în flăcări. Textul conţinea o aluzie foarte clară la Lily şi o posibilă alianţă pe care ea o va încheia curând, tot cu un membru al familiei Donahue.

Ar fi vrut să ştie unde era Nick sau dacă citise broşura, dar nu îndrăznea să-şi ridice privirea. O să spună că a fost o farsă pe care i-a jucat-o Ivy, decise ea pe loc. Ca să aibă curaj, goli paharul de vin din faţa ei. Nu obişnuia să bea, nici măcar vin, dar acum era o situaţie specială.

Chelnerul văzu că paharul ei era gol, aşa că i-l umplu. Pentru că nu se simţea în stare să-l înfrunte pe Nick, Lily goli din nou paharul. O căldură plăcută i se răspândi în tot corpul şi o făcu să zâmbească, împotriva voinţei sale. Înălţă privirea şi-l văzu pe Nick ridicând paharul în direcţia ei. I se păruse ei sau zâmbise? Oare citise broşura?

Orchestra începu să cânte, iar Steven o invită pe Ivy la primul vals al serii. Lily zâmbi fericită când îi văzu – păreau atât de îndrăgostiţi! Celelalte domnişoare de onoare li se alăturară împreună cu partenerii lor, iar Lily ştiu că momentul era inevitabil.

— Dansezi?

Capitolul 2

Nick stătea în faţa ei, cu mâna întinsă. Lily nu putea decât să zâmbească şi să-i accepte invitaţia. În braţele lui, simţea că pluteşte. Poate că nu era mult mai înalt, dar era mult mai puternic. Îi înconjură talia cu braţul şi o lipi de el.

— Stăm destul de aproape, Lily? îi şopti el la ureche. Oamenii se aşteaptă să ne vadă aşa, nu crezi? Să nu-şi închipuie că în broşura aia sunt tipărite minciuni…

— Pot să-ţi explic, Nick!

El îi făcu semn să tacă.

— Se pare că e cineva pe aici căreia îi place să se joace de-a peţitul.

— Ştiu că eşti supărat şi nu te învinovăţesc. Dar totul e o greşeală!

— Aşa e, replică el, cu un zâmbet batjocoritor.

Lily gemu în timp ce Nick o învârtea pe ringul de dans, lipind-o de el şi privind-o de parcă, într-adevăr, ar fi fost la un pas de propria lor nuntă. Era sigură că e furios, aşa că deschise gura pregătindu-se să-i explice. Spre marea ei surprindere, Nick se aplecă şi o sărută. Se smuci, dar îşi dădu seama că nu putea face o scenă în faţa invitaţilor.

— O să-mi explici când o să vreau eu, îi spuse el cu o voce gravă. Aşteaptă să mă calmez!

Ea trase aer în piept, gata să protesteze, dar privirea lui dură o făcu să tacă. Merita această pedeapsă, pentru faptul că se gândise la posibilitatea de a se mărita cu el. Dar ce pedeapsă! Simţea în tot corpul căldura trupul lui!

Resemnată, Lily închise ochii.

— Bună, Lily, Nick!

Vocea lui Ivy o trezi din visare.

— Se pare că vă înţelegi foarte bine.

— Aşa e, răspunse Nick pentru amândoi.

O strânse pe Lily de mână, avertizând-o să nu răspundă.

— Grozav! Întotdeauna am spus că voi doi aveţi multe în comun. Nu-i aşa, Steve?

Steven se strâmbă înainte de a răspunde. Ca şi fratele lui, avea părul blond şi ochii căprui, dar era mai slab.

— Da, draga mea, ai spus.

Lvy se întoarse către Nick.

— Parcă spuneai că n-ai timp pentru tinerele doamne, îl tachină

ea.

Nick se opri din dans, dar nu-i dădu drumul lui Lily.

— Asta era înainte s-o cunosc pe Lily, zâmbi el. Doar nu credeai că un bărbat poate să se dedice doar muncii lui! Nu, doamnă Donahue?

— Sigur că nu, chicoti Ivy, încântată de noul său nume.

Îl înghionti uşor pe soţul ei.

— Şi tu, care credeai că le ştii pe toate! Nu m-ai crezut când ţi-am spus că între Lily şi Nick e ceva! Nu-i aşa, Lily?

Pentru că toate privirile se întoarseră asupra ei, Lily se zăpăci şi zâmbi, încurcată.

— Hai, voi, tinerii căsătoriţi! Plecaţi de aici şi lăsaţi-ne în pace! Avem ceva important de discutat.

Pentru cei doi, tonul lui Nick părea glumeţ, dar Lily ştia mai bine. Ar fi dorit să existe o cale de scăpare, dar se părea că era nevoită să-i spună lui Nick adevărul. O conduse la masă şi îi ţinu scaunul, apoi se aşeză lângă ea. Luă broşura de pe masă şi i-o flutură în faţa ochilor.

— Tu şi sora ta aţi născocit asta?

— Nick, ascultă-mă… N-am născocit nimic. Lvy nu şi-a dat seama că…

— Nu contează, o întrerupse el. Încă nu sunt pregătit să ascult explicaţiile pe care sunt sigur că le-ai inventat în ultimele zece minute.

Lily ridică din umeri.

— Bine. Atunci, hai să dansăm.

El făcu ochii mari.

— Ai spus că trebuie să te calmezi. Foarte bine! Prefer să dansez decât să stau aici.

Se ridică şi-i întinse mâna. Amuzat, acceptă invitaţia ei şi o conduse spre ringul de dans.

— Aşa deci, şopti el, mângâind-o pe braţ şi pe umărul gol. Ce înălţime ai, Lily?

Ea zâmbi.

— Chiar mă gândeam când o să mă întrebi! Am 1, 80. În picioarele goale.

— Şi ce picioare!

Simţea că roşeşte, dar nu voia să-i dea satisfacţie. În plus, îi plăcea să-l audă făcându-i complimente, chiar dacă nu-l credea în totalitate.

— Vrei să mă faci să mă simt prost?

— N-am crezut că ar fi aşa de uşor, râse el. Dar ar trebui acceptăm amândoi armistiţiul.

— Da, ai dreptate.

— Cum? Nu mă contrazici?

— Nu, nu îndrăznesc, zâmbi ea, prefăcându-se supusă. Ai citit broşura?

— Din scoarţă în scoarţă.

— Înseamnă că ştii totul despre mine, nu?

— Nu chiar, ştiu doar că eşti inginer de mediu. Nu ştiu, însă, de ce mi-ai întins capcana aceea. Familia şi prietenii mei ştiu acum că noi suntem următorii candidaţi pentru o nuntă ca asta.

— Nu te supăra pe Ivy. Ea a vrut doar să mă ajute.

— Să faci ce?

— Să fac rost de un soţ temporar.

Lily văzu că Nick se înfurie.

— Ce dracu' înseamnă un soţ temporar? întrebă el.

Muzica se opri, iar şeful orchestrei anunţă că urma

O scurtă pauză.

— Nu mai putem vorbi acum, Nick, zise ea.

— Bine, bine, am înţeles!

O luă de mână şi ieşiră din salon. Lily simţea că i se strânge stomacul, dar nu putea evita discuţia. În plus, aşa ar scăpa de sentimentul de vinovăţie care o apăsa de când îi implicase pe Ivy şi, acum, pe Nick în încurcătura asta.

Nick se opri în hol, într-un separeu unde erau câteva scaune.

— Despre ce să vorbim mai întâi? întrebă el tăios. Despre felul elegant în care m-am purtat de când am citit broşura, sau despre planul tău de a face rost de un soţ?

Lily zâmbi, amuzată. Tipul ăsta chiar avea simţul umorului!

— Optez pentru prima variantă.

— Nici unui bărbat nu-i place să fie pus să facă un lucru de care habar n-are, mai ales atunci când cele care hotărăsc sunt două surori băgăcioase. Înţelegi de ce am fost supărat, nu?

— Absolut. Cu atât mai mult, cu cât mi-ai spus că muzicienii sunt foarte prinşi de munca lor şi nu au timp sau chef să se ocupe de o relaţie. Te înţeleg perfect, pentru că şi eu sunt foarte preocupată de cariera mea.

— La Institutul American al Locuinţei.

— Da. Chiar ai citit broşura!

— Ce era să fac? Ca să mă apăr, trebuia să aflu cât mai multe.

— Nu trebuie să te aperi de mine.

— Serios?

Se lăsă pe spătarul scaunului, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Ştiu că pare ciudat, dar m-am gândit foarte serios să-mi găsesc un soţ temporar. Lvy mi-a spus că vrei să compui şi că ai nevoie de un loc potrivit pentru asta, aşa că m-am gândit că poate te-ar interesa… Voiam să te întreb chiar eu, nu voiam să afli dintr-un program de la nunta fratelui tău.

Îi înfruntă privirea.

— Îmi pare sincer rău. Ivy a sărit peste cal, dar a fost bine intenţionată.

— Totul e atât de ciudat, încât aproape am iertat-o. Ce înţelegi tu prin soţ temporar?

Ea încercă să pară nepăsătoare, deşi îşi simţea obrajii în flăcări.

— Exact ce se aude – un bărbat cu care să mă căsătoresc pentru o anume perioadă de timp. Nu poate fi vorba de dragoste sau sex, aşa cum nu e vorba nici de „pentru totdeauna”.

— Pentru ce îţi trebuie?

Nu mai putea ocoli subiectul.

— Abia aici intervine ciudăţenia!

Rezumă situaţia în câteva cuvinte. Nick o ascultă fără s-o întrerupă.

— Nu vreau să renunţ la munca mea, mai ales că această casă este baza tezei mele de doctorat în domeniul ingineriei mediului înconjurător. Aşa că, fără să mă gândesc prea mult, le-am spus că sunt logodită.

— Iar acum trebuie să faci rost de un logodnic.

— Exact.

— Iar Ivy ţi-a sugerat să apelezi la mine.

— Da.

— Cine mai ştie de asta?

— Nimeni.

— Înţeleg, spuse el încet. Incredibil!

— Ştiu.

— Nu, nu cred că ştii.

O privi în ochi.

— Ai auzit vreodată de Fundaţia Abraham Little?

— Nu.

— Acordă burse muzicienilor aflaţi la început de drum.

— A! Şi o să primeşti şi tu una?

— Nu. Dar cred că am găsit altceva, la fel de bun.

Zâmbetul lui dispăru, lăsând loc unei expresii

Foarte serioase.

— Doamne, Dumnezeule!

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că Nick se gândea la planul ei.

— Cred că ai înţeles ce părere am eu despre căsătorie. Nu am timp pentru o soţie, pentru că muzica îmi răpeşte tot timpul. Şi toată pasiunea, să fiu sincer.

Lily nu ezită.

— Atunci este exact ce-ţi trebuie! Fiecare o să fie preocupat de munca lui. Tu o să ai un loc unde o să compui, iar eu pot să urmăresc experimentul la care am lucrat atâta timp! Vă trebuie să stăm împreună, dar nu cred c-o să fie o problemă… Casa e foarte modernă, are toate facilităţile, doar e casa „Lifestyle 2000”!

Mintea ei lucra foarte repede. Crezuse că va fi nevoită să renunţe, aşa că era în egală măsură uimită şi încântată de evoluţia lucrurilor.

— Ai un pian, nu? întrebă ea.

— Da.

— Va trebui să-l mutăm. E suficient loc în salon.

Nick o privi fără să spună nimic.

— Ştiu că va fi greu, mai ales la început, se grăbi ea să-l asigure.

Era sigură că-şi va putea convinge.

— Ne putem căsători la primărie, nu trebuie să trecem prin toată nebunia asta…

Se opri brusc.

— Cred că va trebui să părem îndrăgostiţi!

Se uită la el, dar nu-şi putea da seama ce credea. Bine că nu fusese împotrivă!

— Eu cred c-o să ne descurcăm. După ce o să ne mutăm, toată lumea o să ne lase în pace. Părinţii mei vor fi atât de mulţumiţi că mă mărit, încât n-or să mă bată la cap cu întrebările. Nici nu ştii ce îngrijoraţi au fost când le-am spus că vreau să locuiesc acolo singură!

Probabil că ar fi de acord cu planul nostru nebunesc, numai să nu mă vadă singură acolo!

Ea făcu o pauză, aşteptând reacţia lui.

— Deci? Ce spui? Vrei s-o facem? Crezi că o să meargă?

Nick respiră adânc, cu privirea în pământ.

— Nu pot să cred că spun asta, zise el în cele din urmă, dar… da. Cred că ar merge. Cu condiţia să lămurim câteva lucruri de la hun început.

— Ca de pildă?

— În primul rând, trebuie să stabilim o limită de timp.

— Asta e uşor. Experimentul trebuie să dureze un an.

El aprobă.

— Da, s-ar putea să-mi ajungă banii pe care i-am economisit. Bun, deci rămâne stabilit – un an!

— Altceva?

— Asta voiam să te întreb eu.

Ea se gândi puţin.

— S-ar putea să fie nevoie să mergem împreună la nişte dineuri sau petreceri. Nu ştiu la câte… La lansarea oficială a casei, la petrecerea de Crăciun, cam aşa ceva.

— E în ordine, acceptă Nick.

O privi foarte serios.

— Mulţi oameni cred că un an de zile e o perioadă foarte lungă, dar eu nu cred asta. Am foarte multe de făcut şi nu vreau să pierd nicio zi.

— Am înţeles. O să încerc să nu te deranjez.

El se încruntă.

— Nu vreau să crezi că sunt un sălbatic, dar atunci când lucrez prefer să fiu singur. Ţi-am mai spus, nu sunt foarte sociabil.

— Am priceput! O să ai parte de linişte şi pace, îl asigură ea. Deci? Ne-am înţeles? O s-o facem?

El dădu din cap.

— Ne-am înţeles.

Se priviră câteva clipe în tăcere.

— Bun, se ridică el. Acum trebuie să continuăm spectacolul pe care l-am început.

O luă de mână şi o trase spre el.

— Vino, draga mea, familia ne aşteaptă. Tot ce avem de făcut e

să-i convingem pe părinţii tăi şi pe tatăl meu că ne-am îndrăgostit aici, la nunta lui Ivy şi a lui Steve. Să fiu sincer, ei deja vor să creadă asta, mai ales după ce au citit broşura. O să fie uşor!

Lily zâmbi, neîncrezătoare.

— Da, floare la ureche!

Capitolul 3

Nick şi Lilv străbătură holul ţinându-se de mână. Acum, după ce Nick acceptase, nu mai era sigură că era pregătită pentru aşa ceva. Oare cum se va comporta el? Intrară în salon chiar când orchestra începea o nouă melodie lentă. Nick o conduse spre ringul de dans. Zâmbi şi o luă în braţe. Palma lui zăbovi câteva clipe pe spatele ei gol, apoi urcă către părul lung, lăsat liber pe spate.

— Trebuie să recunosc că mi-am dorit să fac asta din prima clipă în care te-am văzut, zise el, trecându-şi degetele prin buclele ei. Eram foarte curios!

Lily îl privi în ochi. Sora ei vorbea cu nişte invitaţi, dar Lily ştia că, de fapt, era atentă la ea şi la Nick.

— De ce erai curios?

Privirea lui era intensă, strălucitoare. Se pricepea! Dacă n-ar fi ştiut adevărul, Lily ar fi putut crede că Nick chiar era atras de ea.

— Voiam să ştiu dacă e atât de mătăsos pe cât pare.

Ea izbucni în râs, mirată că inima îi bătea atât de tare.

— Fratele meu ne priveşte, îi şopti Nick, sărutând-o pe buze.

— Şi sora mea, veni răspunsul. Eşti foarte convingător!

El râse uşor.

— Nu există o ocazie mai bună, nu crezi? E o poveste clasică – sora miresei şi fratele mirelui s-au îndrăgostit la nuntă. De fapt, e perfect, toată lumea o să creadă asta! Câteva priviri languroase, săruturi furate şi insinuările din broşură vor părea adevărate.

— Grozav!

— Da.

O trase mai aproape.

— Şi încă n-ai văzut nimic.

O sărută pe gât, trimiţându-i fiori în tot corpul.

— Ce vrei să spui? Abia reuşi ea să întrebe.

— Vine tatăl tău.

Eric Matthews era un tip direct, căruia îi plăcea să spună fără ocolişuri ce gândea.

— Nu ştiam că tu şi Lily vă cunoaşteţi atât de bine, zise el, întinzându-i mâna lui Nick.

El i-o strânse, în timp ce mâna stângă era în continuare, posesiv, în jurul taliei ei.

— Şi noi suntem miraţi, nu ştiam că avem atât de multe lucruri în comun.

Lily se bucură că Nick era un actor atât de bun, pentru că ştia că altfel nu s-ar fi descurcat, mai ales în faţa tatălui ei.

— Trebuie să te avertizez că n-o să-ţi fie uşor s-o dezlipeşti de lângă proiectul ei. Stă acolo toată ziua, de parcă ar fi măritată cu el. Abia am reuşit s-o convingem să nu lipsească de la nunta surorii ei.

— Tată! Nu-i adevărat!

Tatăl ei îi făcu cu ochiul, apoi reveni la Nick.

— Se pare că aţi pornit cu dreptul.

— Sper să fie aşa, domnule.

— Nu vreau să vă reţin. Dansaţi, simţiţi-vă bine! Văd că mă cheamă soţia mea.

Se aplecă spre ei.

— Probabil vrea să afle amănunte despre voi doi, le şopti el conspirativ. Ce să-i spun?

Nick luă mâna lui Lily şi i-o sărută.

— Spuneţi-i că mă bucur că am descoperit-o pe fiica dumneavoastră.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire semnificativă. Lily privea uimită, gândindu-se că totul părea un ritual de care ea nu ştia nimic.

— Bine, aprobă tatăl ei, zâmbind.

— Cu unul am rezolvat-o, comentă ea după ce Eric Matthews se depărtă. Nu ştiam cum o să reacţioneze. Ce-a fost schimbul ăla de priviri?

— Voia să ştie dacă am intenţii serioase, dacă o să am grijă de tine. Acum ştie că totul o să fie în regulă.

— Poftim? Să ai grijă de mine?

Ea înălţă capul şi se încruntă.

— Asta nu face parte din înţelegerea noastră, Nick!

— Ba da. N-am vorbit explicit despre asta pentru că am crezut că ştii că face parte din viaţa de familie. Chiar dacă eşti mai înaltă decât

majoritatea femeilor, eu sunt totuşi bărbatul! Eu sunt mai mare şi mai puternic, e datoria mea să te protejez.

Nick ridică din umeri.

— Chiar dacă este vorba de o căsătorie de convenienţă, în ochii lumii vei fi soţia mea.

— Ce interesant!

Cu o încăpăţânare specific feminină, Lily hotărî să nu ia în seamă ce spusese el. În zilele noastre, femeia putea să-şi poarte singură de grijă! Totuşi, nu avea de gând să se certe cu el pe baza unui cod al onoarei masculine pe care ea îl considera învechit. Dacă el era mulţumit…

— Se pare că tata e de acord cu tine, zâmbi ea.

— De ce n-ar fi? Deja a fost de acord cu o căsătorie cu un membru al familiei mele.

— Ştiu, dar nu e acelaşi lucru.

— Ştiu, dar el nu ştie asta, i-o întoarse Nick.

— Ai dreptate. Doamne, vine tatăl tău!

Se întoarse către el, curioasă.

— Dar mama ta unde este? Nu-mi amintesc s-o fi cunoscut.

— E acasă, răspunse Nick tăios.

— Acasă? Dar ce face…

Privirea lui rece o făcu să se oprească.

— Suferă de agorafobie. Nu iese nicăieri.

— Nici măcar la nunta fiului ei?

— Nici măcar. Să nu mai vorbim despre asta!

Tonul lui era foarte hotărât, aşa că Lily nu mai

Insistă.

— Bine, zise ea încet, întorcându-se să-l întâmpine pe Rob Donahue.

În câteva ore, nimeni nu mai era surprins să-i vadă pe Lily Matthews şi Nick Donahue nedespărţiţi dansând, ţinându-se de mână, bând din aceeaşi cupă de şampanie. Lvy nu-i scăpa din priviri. Nu avusese timp să discute cu ei, dar vedea că totul merge bine între cei

Doi. Lily era puţin stânjenită pentru că toate privirile erau aţintite asupra ei, dar Nick era în largul lui. Şi-ar greşit cariera! se gândi ea. Ar fi trebuit să se facă actor, nu muzician.

Mai târziu, când se pregătea de culcare, îşi dădu seama că nu era aşa de bucuroasă cum s-ar fi aşteptat să fie. Planul ei, oricât de

nebunesc ar fi fost, va fi pus în practică – urma să se ocupe mai departe de casa visurilor ei, îşi va termina teza de doctorat şi va avea un soţ. Chiar dacă nu era într-adevăr al ei, trebuia să admită că era tare chipeş! Dar… ce-ar fi dacă l-ar putea păstra?

Alungă repede acest gând. Ea fusese întotdeauna realistă, nu visătoare ca Ivy. Va sta cu el un an şi atâta tot!

Trei săptămâni mai târziu, Nick o conducea pe Lily în faţa judecătorului de pace care urma să-i cunune.

Nu se gândise niciodată la ziua nunţii lui, dar, dacă ar fi făcut-o, nu şi-ar fi imaginat-o aşa. Primăria din Marlborough avusese zile mai bune – clădirea era întunecoasă şi murdară, iar podeaua de lemn nu mai strălucea de mult. Nu era locul potrivit pentru o căsătorie, chiar dacă în cazul lor era vorba mai degrabă de un contract.

— Secretara ne-a spus că biroul e după colţ, zise Lily.

— Da.

Nick nu-şi refuză plăcerea de a se mai uita încă o dată la ea. Fusese dezamăgit să vadă că nu purta fustă, dar încercase să nu-i arate acest lucru. Ştia că nu are dreptul să se plângă. Dacă Lily ar fi apărut într-o rochie albă, Nick ar fi crezut că nu respectă termenii înţelegerii lor şi ar fi plecat de acolo fără să se uite înapoi.

Aşa cum era îmbrăcată, părea o femeie de afaceri foarte eficientă şi totuşi feminină. Avea pantaloni bleumarin şi o bluză de mătase care-i scotea în evidenţă silueta perfectă şi îl făcea pe Nick să-şi amintească de momentele cât o ţinuse în braţe, strâns lipită de el. Acum i se părea ciudat că-şi permisese atâtea libertăţi, dar atunci totul era normal, firesc şi, mai ales, foarte plăcut. Nu degeaba se spune că şampania şi muzica lentă sunt o combinaţie periculoasă!

Îi plăcea că nu-şi strânsese părul. Era fascinat de câte ori privea roşul acela Tizian, dar încercă să se convingă de faptul că ar avea aceeaşi reacţie dacă ar privi o pictură de Delacroix sau ar asculta o simfonie de Ceaikovsky.

De multe ori rămânea fără cuvinte în faţa lucrurilor frumoase, dar încerca să ascundă asta de anumite persoane, mai ales de mama lui, care considera simţul lui artistic o slăbiciune. Grace Donahue îşi domina soţul, manipulându-l abil prin lacrimile şi dorinţele sale, ca şi când verigheta pe care o purta o făcea mai puternică în faţa lui. Îi reproşa în permanenţă neajunsurile, lipsurile, făcându-l să nu aibă deloc încredere în sine.

Nick închise ochii, alungând imaginea părinţilor săi. Preferă să se concentreze asupra părului ei roşu. Oare şi temperamentul era pe măsură? Încă nu aflase, dar era sigur că va avea ocazia.

— Am ajuns, anunţă Lily.

Ochii ei albaştri îl fixară.

— Ultima şansă să te răzgândeşti!

— N-o să mă răzgândesc. Oricum nu mai pot, am renunţat deja la serviciu.

— Bun!

Intrară în biroul unde urmau să-şi dea consimţământul pentru o căsătorie cu termen limitat. Nick s-ar fi simţit mai bine dacă totul s-ar fi întâmplat în urmă cu un secol, atunci când oamenii recunoşteau mai uşor că mariajul era o decizie de afaceri, în care dragostea nu avea un rol primordial. De vreme ce amândoi obţineau ceea ce doreau de pe urma acestei căsătorii, ce rost avea sentimentul de dezamăgire care nu-i dădea pace?

Ce naiba, doar era bărbat! Iar bărbaţii nu sunt sentimentali, nici măcar atunci când au în faţa lor o femeie cu părul roşu, care arăta ca o zeiţă celtă!

— Eşti sigură că nu vrei s-o suni pe sora ta? Sau vreo prietenă care să-ţi fie martor? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse ea repede. Nu vreau să fie nimeni aici, nici măcar Ivy, sper că nu te superi.

El ridică din umeri.

— Am întrebat, atâta tot.

Ca să justifice graba cu care se căsătoriseră, căzuseră de acord să spună familiilor lor că erau mult prea îndrăgostiţi ca să mai piardă timpul. Erau siguri că explicaţia lor va fi acceptată, pentru că multă lume voia să creadă în poveşti cu final fericit.

Judecătorul de pace, o femeie în vârstă cu o figură plictisită, citi textul de pe o hârtie pe care o ţinea în mână. Un funcţionar acceptase să le fie martor. Când veni rândul să răspundă întrebării, Nick descoperi că nu era atât de speriat pe cât crezuse că va fi, poate şi pentru că ştia că nu va dura „până când moartea îi va despărţi”.

— Da, răspunse el, luând verigheta pe care Ivy insistase să i-o dea şi strecurând-o pe inelarul mâinii ei stângi.

Simţi privirea ei, dar preferă să se uite la judecător, gândindu-se la timpul pe care-l va avea la dispoziţie pentru muzica lui. Era liniştit,

dar zâmbetul slab îi dispăru când simţi că Lily îi punea la rându-i o verighetă. Ce însemna asta?

Pentru el, verigheta pe care o purta un bărbat însemna că soţia lui dorea să-şi exercite un drept de proprietate asupra lui. Având în vedere relaţia contractuală pe care o avea cu Lily, nu se aştepta ca ea să-i ceară să poarte o verighetă. Nu era proprietatea ei!

El respiră adânc, încercând să se liniştească. Poate că exagera şi în niciun caz nu voia s-o facă să se simtă prost în faţa funcţionarilor de la primărie.

— Da, răspunse şi Lily aceleiaşi întrebări.

— Vă declar căsătoriţi, încheie judecătoarea. Felicitări!

Nick îi înconjură talia cu braţul şi o sărută, ştiind că ar părea ciudat dacă n-ar face-o. Lily îi răspunse, abia îndrăznind să-l privească.

— Nu mai putem da înapoi, îi şopti ea.

Capitolul 4

Nick zâmbi slab, privind-o pe Lily în timp ce aceasta semna certificatul de căsătorie.

— Nu pierde timpul, doamnă Donahue, zise el în timp ce semnă la rândul lui.

I se părea ciudat să folosească noul ei nume.

— Am făcut rezervare pentru masa de prânz. Şi mai avem ceva de discutat.

Judecătoarea le înmână certificatul.

— Casă de piatră! Le ură ea.

— Mulţumim.

— Masa de prânz? întrebă Lily când ieşiră pe hol.

Ignora cu bună ştiinţă discuţia de care îi spusese el.

— Sigur că da. Nu fi aşa surprinsă! Un bărbat are dreptul să-i ofere proaspetei lui soţii o cupă de şampanie, nu?

Se aplecă puţin spre ea.

— În afară de asta, ar părea ciudat dacă am lua-o în direcţii diferite imediat ce am ieşit de la primărie. Nu uita că oraşul e foarte mic şi lumea vorbeşte!

— Da, ai dreptate.

— Şi ai mai uitat ceva!

— Ce anume?

— O să locuim împreună în următoarele douăsprezece luni. Oamenii cred că ne-am căsătorit pentru că suntem foarte îndrăgostiţi. Trăim o poveste toridă, pasională de dragoste! Trebuie să avem grijă şi să dăm impresia asta ori de câte ori suntem în oraş. Mai mult, trebuie să devină un obicei! Ar trebui să ne purtăm normal, să arătăm că ne simţim bine unul în compania celuilalt.

După ce ieşiră din clădire, o luă de braţ şi o conduse la maşină. Spre uimirea lui, observă că era posesiv, poate chiar gelos. Doi bărbaţi întoarseră capul după Lily, iar Nick se încruntă, mulţumit că soţia lui nu purta fustă.

De fapt, era firesc! Încercă el să-şi explice propriile trăiri. Era soţia lui, chiar dacă era doar o prefăcătorie. Când îi deschise portiera, privirea i se opri pe verigheta pe care o purta pe deget. Simţea că îl arde şi avea nevoie de toată stăpânirea de sine să nu-şi scoată inelul şi să-l arunce cât mai departe.

— Unde mergem? întrebă ea. Mor de foame!

— La „Mill on the River", răspunse el privind cum se chinuia să-şi înghesuie picioarele lungi în maşină. Te-ai îmbrăcat în pantaloni pentru că ştiai că o să mergi în maşina mea?

— Nu, dar văd că am făcut o alegere foarte bună, zâmbi Lily. Port foarte rar fustă, iar astăzi e mult prea frig, nu ştiu dacă ai observat!

— Da, bine!

Oare Lily era una din acele femei moderne care purtau pantaloni ca să nu fie considerate un obiect sexual? Lucra într-un domeniu predominant masculin şi avea diplomă în fizică, materie de care fugeau toate femeile. Ba chiar şi mulţi bărbaţi – el era cel mai bun exemplu!

Lily avea dreptul să facă tot ce voia, inclusiv să-şi ascundă picioarele de privirile bărbaţilor. Ceea ce nu-i plăcea lui Nick era reacţia lui, pe care o considera iraţională. Trebuia să recunoască faptul că pentru el contau foarte mult picioarele femeilor în general şi ale lui Lily în special. Dar, îşi spuse el, dacă îşi recunoştea slăbiciunea, bătălia era pe jumătate câştigată. N-o să fie atât de greu să stea lângă ea în următoarele douăsprezece luni!

Nick intră în maşină. În ciuda raţionamentului său, descoperi că apropierea de ea îl făcea să transpire. Parfumul ei fin plutea în aer, accentuând sentimentul de intimitate care îl speria pe Nick. Imaginaţia

lui o luă razna – oare cum ar fi dacă ar vedea-o pe Lily îmbrăcată în cămaşă de noapte? O cămaşă de mătase, neagră, transparentă…

Nick îşi alungă din minte imaginea şi încercă să pornească maşina. Grăbit, înecă motorul.

— E prea rece afară, se scuză el.

— Sau poate eşti emoţionat, zâmbi ea uşor. Ivy mi-a explicat foarte clar că aşa se întâmplă la orice nuntă, chiar atunci când cei doi se căsătoresc din dragoste. În cazul nostru e şi mai probabil, nu crezi?

— Da, cred că da.

Răsuci din nou cheia în contact, dar fără succes.

— Recunosc că şi eu sunt emoţionată. Toată viaţa mi-am imaginat ziua nunţii într-un anume fel… Acum, când lucrurile nu stau deloc aşa, mă simt foarte ciudat.

Nick oftă prelung. Pentru o fracţiune de secundă, aproape că şi-ar fi dorit să nu fie o prefăcătorie ce se întâmpla între ei. În cazul acela, nu ar fi dus-o pe Lily la un restaurant unde urmau să ia masa ca doi parteneri de afaceri, ci s-ar fi grăbit către cel mai apropiat motel.

Îl surprinse cât de mult şi-ar fi dorit, să facă dragoste cu ea şi strânse volanul cu putere, ca pe un colac de salvare. La nici zece minute după căsătorie, începea să-şi piardă controlul! Apropierea de Lily, faptul că trebuiau să pară îndrăgostiţi îl făceau să uite motivul pentru care puseseră la cale întreaga farsă.

Nu-i nimic! îşi spuse el. Tot ce avea de făcut era să nu se mai gândească la silueta perfectă a lui Lily, la chipul ei atrăgător, la personalitatea ei, la inteligenţa ei… Simplu, nu?

Îşi coborî privirea şi văzu din nou verigheta pe inelarului mâinii stângi. Se întoarse brusc către ea.

— Ce s-a întâmplat, Nick?

El ridică mâna.

— Asta s-a întâmplat. Ce te-a făcut să crezi că vreau să port verighetă?

Ea îl privi, mirată.

— Păi… Se presupune că suntem îndrăgostiţi, nu? De ce să nu porţi?

Nick oftă, îşi scoase verigheta şi i-o dădu. Adevărul era că nu voia să pară un bărbat supus, gata să facă tot ce voia nevasta lui.

— Eu nu port inele, se răsti el. Ce-ar fi să mi-l pun în nas, ca să-l vadă tot oraşul?

Lily făcu ochii mari, după care izbucni în râs.

— Doamne, Nick! Nu trebuie să fii atât de supărat.

Refuză să ia verigheta de la el.

— Mai bine ai păstra-o, poate că cineva de la primărie împrăştie zvonul. Am putea să spunem că numai eu port verighetă, dar nu strică să fim precauţi.

— Bine.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să fii de acord.

— Nu, mie ar trebui să-mi pară rău.

Îi aruncă o scurtă privire, apoi puse inelul în buzunarul hainei.

— Am exagerat. Iartă-mă!

De această dată, maşina porni.

Ce prostie! Se certă Nick în gând. Verigheta aceea era doar o bucată de metal! Ar fi trebuit s-o port măcar astăzi, după care puteam s-o arunc într-un sertar!

Ştia foarte bine că un bărbat nu devenea dependent de o femeie doar printr-un certificat de căsătorie sau printr-o verighetă pe care o avea pe deget. Raţiunea îi spunea că stătea în puterea lui să nu repete greşelile părinţilor, dar îi era teamă de o relaţie ca a lor, care îi secătuia pe amândoi de vlagă şi care distrugea orice urmă de iubire.

Străbătură drumul până la restaurant în tăcere. Nick parcă maşina şi o ajută pe Lily să coboare. Era pregătit să joace rolul soţul îndrăgostit şi devotat. Răsplata o va primi în momentul în care se va muta în noua casă şi se va ocupa de muzica lui.

— E unul din locurile mele preferate, comentă ea după ce se aşezară la o masă cu vedere către râu.

Încă nu se simţea în largul ei, dar era de aşteptat, având în vedere situaţia inedită de care erau amândoi responsabili.

— Şi mie îmi place.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta. Nu visez, nu-i aşa?

— Dacă tu visezi, înseamnă că asta fac şi eu. E un lucru real, Lily, am face bine să ne obişnuim!

— Încerc. Mă gândesc la cât de mult am muncit la proiectul ăsta şi la faptul că o să-mi termin teza şi ştiu că merită! Bănuiesc că tu te gândeşti la muzica ta, zâmbi ea.

— Sigur că da, răspunse el repede. Acesta a fost scopul!

Atunci de ce se simţea vinovat? Trebuia să fie foarte atent, altfel

nu va putea să-şi ţină sub control dorinţele şi nevoile pe care le avea orice bărbat tânăr şi sănătos. Ieri, ar fi putut jura că muzica îi va fi suficientă în următorul an, dar acum nu mai era sigur.

Comandară şi vorbiră degajat despre ceea ce urma să se petreacă în seara acelei zile. Nick angajase o firmă de transport care îi va muta toate lucrurile, inclusiv pianul, în noua lui locuinţă – casa „Lifestyle 2000". Ştia că Lily făcuse acelaşi lucru. Nick nu văzuse casă, pentru că fusese prea ocupat să-şi pună în ordine toate afacerile, astfel încât să fie complet liber în următorul an.

— Mai avem ceva de discutat, Nick.

Deja avea pretenţii? După ce văzuse, ani de-a rândul, cum mama lui îl învârtea pe degete pe tatăl lui, Nick era hotărât să nu i se întâmple acelaşi lucru.

— Ce anume? întrebă el, încercând să-şi păstreze un ton neutru.

Lily ezită câteva clipe.

— E în legătură cu dormitoarele noastre.

El se încruntă.

— Ce-i cu ele?

— Sigur că o să avem dormitoare separate, aşa am stabilit de la bun început. Dar mai avem de lămurit o mică problemă.

— Ce problemă?

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu ţi-am spus până acum, de teamă să nu te răzgândeşti.

— Care e problema, Lily? insistă el.

— O să fiu nevoită să-mi ţin lucrurile în dormitorul principal. Sau tu o să-ţi ţii lucrurile la mine. Depinde cine o să stea în dormitorul principal.

— Poftim? Nu înţeleg! Poţi să stai tu în dormitorul principal, eu nu am nevoie de prea mult spaţiu. Cât timp am pianul…

Se opri şi o privi suspicios.

— Sunt două dormitoare, nu?

— Da, sigur că da. Voiam să spun că va trebui să ne ţinem lucrurile împreună. Nu putem să lăsăm impresia că locuim complet separat, înţelegi? Directorul institutului o să vină destul de des la noi, vrea să ştie cum evoluează lucrurile şi trebuie să păstrăm aparenţele.

— Da, acum înţeleg.

Îl luă mâna şi i-o sărută, pentru că văzuse că Bob şi Barbara Saunders, care stăteau destul de aproape de ei, îi priveau cu insistenţă.

Lucrurile începeau să se complice, dar încă erau sub control! îşi spuse Nick. Nu trebuia să se sperie de la început.

— Bănuiesc că eu o să mă trezesc prima şi o să plec la serviciu, continuă Lily. După aceea tu poţi să vii să-ţi iei hainele sau alte lucruri de care ai nevoie.

— E în ordine.

Începea să-l deranjeze faptul că vorbeau atât de mult despre mutatul împreună. Cel mai bine ar fi să treacă la fapte!

Schimbară subiectul şi discutară, tot restul mesei, despre cunoştinţele comune şi despre cât de frumoasă fusese nunta lui Ivy şi Steven.

— Ce faci acum? întrebă Nick când ieşiră din restaurant.

Lily ridică din umeri.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să văd casa. În plus, vreau să supraveghez mutarea pianului.

— Bună idee. În felul acesta, poţi să fii sigur că o să fie pus locul potrivit.

Porniră către capătul oraşului, acolo unde fusese construită casa.

— Care e culoarea ta preferată? vru să ştie Lily.

— Nu ştiu.

Făcu o scurtă pauză.

— Galben, cred. Ce-ţi veni?

— Oamenii se aşteaptă să ştim astfel de lucruri unul despre celălalt. Doar suntem soţ şi soţie!

Văzu privirea ironică a lui Nick şi insistă.

— Cred că o să ţi se pună tot felul de întrebări. Ce reacţie o să aibă mama când o să afle ce-am făcut! Noroc că părinţii mei sunt la două ore distanţă…

Lily dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Întotdeauna a spus că eu sunt cea mai impulsivă din familie. I-am demonstrat că a avut dreptate!

— N-o să apară la noi pe nepusă-masă, nu? întrebă Nick.

— Nu, sunt sigură că o să anunţe. Vezi, un motiv în plus să ne ţinem lucrurile în acelaşi dormitor! Vreau să fim pregătiţi pentru orice eventualitate, mai ales la început, când oamenii sunt curioşi. Cred că, după un timp, lucrurile o să se liniştească.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Dar părinţii tăi? Vor fi surprinşi?

— Tata nu cred. Nu uita că ne-a văzut la nuntă.

Îşi încordă maxilarul.

— Mama o să fie încântată, de mult timp voia să mă însor, să mă aşez la casa mea.

Lily îi explică traseul, fremătând de nerăbdare.

— Uite, Nick, acolo e!

El zâmbi văzând entuziasmul ei şi opri în faţa casei. Mai trecuse pe acolo şi o observase, dar nu-şi imaginase că aceea va deveni locuinţa lui. Era o clădire modernă, a cărei faţadă era dominată de o uriaşă uşă de sticlă. Casa părea făcută din lemn, încadrându-se perfect între copacii din zonă.

Imediat ce opri, Lily sări din maşină, uitându-se peste umăr către Nick.

— Hai mai repede.

Nick se înfiora din pricina aerului rece. Soarele era pe cer, dar razele lui erau lipsite de căldură. Luna februarie era întotdeauna rece în Vermont, dar anul acesta fusese chiar mai rău decât de obicei şi nu erau semne că vremea se va îmbunătăţi.

Se apropiară de verandă. Lily îşi scoase mănuşa şi-şi lipi palma de un panou aflat în dreapta uşii, lângă sonerie. Când se auzi un sunet ascuţit, apăsă clanţa şi deschise uşa.

— Mult mai bine decât o încuietoare obişnuită, nu crezi? întrebă ea zâmbind.

Părea foarte mândră de ideea ei.

— Aşa nu-ţi mai faci probleme că pierzi cheia. Sistemul permite memorarea a zece amprente. O s-o adaug şi pe a ta.

— Mai are cineva acces?

— Acum, nu. Avea acces directorul, dar de-acum până şi el o să sune la sonerie când o să vrea să vină în vizită. Intră!

Păşiră într-un hol spaţios, înalt. Primul lucru care-i atrase atenţia lui Nick fu o plantă imensă, ce acoperea mare parte din peretele opus intrării. Atmosfera era intimă, iar aerul părea mai curat, mai uşor de respirat, parcă ar fi fost purificat. Nick clătină din cap, convins că totul nu e decât o impresie.

— Sunt sigură că ştii că plantele sunt foarte utile într-o casă, spuse Lily pe un ton didactic. Ajută la îndepărtarea tuturor elementelor nocive din aer, mai ales iarna. Aceasta este considerată o

casă sănătoasă, pentru că la construcţia ei s-au folosit materiale şi vopsele biodegradabile. Podeaua nu este acoperită în întregime cu covoare sau mochete care să conţină diverse elemente chimice. Desigur, în casă există un sistem care verifică în orice moment compoziţia aerului.

— Desigur, repetă el. Tu de ce te-ai ocupat, Lily? În broşura de la nuntă scria că eşti unul din cei mai importanţi membrii ai echipei care a lucrat la acest proiect.

— Nu am contribuit cu nimic din punct de vedere arhitectural. Eu am fost responsabilă cu încadrarea în mediul înconjurător, dar am avut foarte multe idei inovatoare. De pildă, am decis să se folosească lemnul pentru că este foarte bun izolator. Am făcut pereţi dubli şi astfel am redus cu 90% consumul pentru încălzirea casei. Mai sunt şi altele, ai să le vezi în timp.

— Pare un proiect foarte serios!

— Aşa şi e. Sper să fie un model pentru casele care se vor construi în viitor.

— Chiar te interesează subiectul!

— Pari surprins.

— Da, pentru că domeniul acesta e foarte nou pentru mine.

— Toată viaţa mi-am dorit să fac ceva important, zise ea foarte serioasă. Vreau să schimb ceva, să ajut la stoparea distrugerii mediului natural, pe care nu ştim să: l protejăm… Asta e ambiţia mea! Singurul lucru care mă interesează acum!

El zâmbi şi ridică mâna, ca pentru a se apăra în faţa tonului ei vehement.

— Te cred! Nu-mi imaginasem că m-ai cerut de bărbat pentru că voiai să te distrezi!

— Da, eu… bine.

— Nu uita că şi eu am avut motivele mele, asemănătoare cu ale tale. Muzica este cel mai important lucru din viaţa mea. Nu ajută la reducerea poluării, dar trebuie să recunoşti că are frumuseţea ei şi rolul ei în viaţa oamenilor.

— Muzica ta seamănă cu ce ai compus pentru Ivy şi Steve?

— Da, n-are nimic de-a face cu acest gunoi lipsit de armonie care a distrus muzica clasică a secolului douăzeci.

— Sper să am ocazia să ascult ceva din ce compui. Promit că n-o să te critic, pentru că nu mă pricep la muzică. Ştiu doar ce-mi place şi

ce nu-mi place.

— Acesta e testul adevărat, zise Nick scurt.

Lily îl privi o clipă şi schimbă subiectul.

— Cred că ar trebui să mergem şi să despachetăm.

Făcu un pas către scară şi zâmbi poznaş.

— Primul care ajunge sus îşi alege sertarele!

Se năpusti pe scară, urcând câte două trepte. Nick o privi şi zâmbi, uimit de comportamentul ei. Categoric nu se va plictisi în următoarele luni!

Totuşi, o urmă de supărare exista. Trebuia să-şi amintească în fiecare clipă că mariajul lor nu era adevărat, iar el nu putea să alerge după Lily, să intre în dormitor şi să trântească uşa în urma lor…

Dar în seara asta şi-ar fi dorit mai mult, ar fi vrut să nu ţină cont de înţelegea rece şi calculată pe care o făcuseră. Nu se aşteptase ca apropierea de o femeie pe care societatea o considera „a lui" să-l tulbure atât de mult. Se simţea vulnerabil şi nu-i plăcea asta. Nu voia să se apropie de ea şi nici să-i permită să intre în viaţa lui, în inima lui. Văzuse ce se întâmplase între părinţii lui şi voia să se ferească din toate puterile de aşa ceva. Oricât de sinceră ar fi părut Lily, el trebuia să se controleze.

Urcă scările, oftând încet.

Capitolul 5

Lily intră în casă şi închise uşa în urma ei, încercând să nu facă zgomot. Locuiau împreună de cinci zile şi era pentru prima oară când îl auzea pe Nick cântând. Era convinsă că se va opri atunci când va observa că nu mai era singur. Pentru el, actul de a compune era foarte personal şi dezvăluirea în faţa altei persoane îl făcea să se simtă vulnerabil.

Nick nu glumise atunci când îi spusese că era un tip foarte retras, căruia nu-i plăcea compania altor persoane. Fără să fie nepoliticos, îi arătase foarte clar că voia să lucreze, aşa că lui Lily nu-i rămăsese decât să încerce să nu-l deranjeze.

Îşi scoase paltonul, captivată de melodia ce se auzea în toată casa. Când auzi trântindu-se capacul pianului, se duse către uşă, o deschise şi apoi o închise cu zgomot, pentru a-l avertiza pe Nick că se întorsese acasă.

După obiceiul pe care Lily îl învăţase, Nick avea să se îndrepte spre scară, salutând-o numai dacă se întâmpla să se întâlnească în drumul lui spre dormitor. Înţelesese că Nick evita cu străşnicie orice apropiere, dar nu-şi putea stăpâni regretul atunci când auzea că el închide uşa camerei, refuzând s-o primească în viaţa lui.

În scurtul timp de când erau împreună, Lily înţelesese că n-ar putea rezista niciodată pe o insulă pustie, pentru că avea nevoie de alţi oameni cu care să comunice.

Dar în aceasta seară, Nick se îndreptase către bucătărie.

— Salut, salută veselă Lily, intrând după el.

— Bună, răspunse Nick.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse către ouăle pe care începuse să le bată într-un castron.

— Îţi place omleta?

— Nu foarte tare, recunoscu el.

Răsturnă ouăle într-o tigaie încinsă.

— Dar se face imediat. Sunt foarte obosit, am avut o zi grea.

— Da, şi eu. Mă bucur că e vineri.

— Vineri?

Părea atât de uimit, încât Lily aproape că izbucni în râs. Făcu eforturi să se abţină, de teamă să nu-l jignească.

— Da, vineri. Poate nu mai ţii minte, dar e ultima zi lucrătoare a săptămânii pentru noi, oamenii muncii!

Lily îşi coborî privirea şi văzu că era desculţ.

— Văd că-ţi place podeaua încălzită.

— Mda, replică el.

— Am avut ceva bătaie de cap până când am pus la punct sistemul de încălzire prin podea, continuă ea. Ştii, sistemul ieşise pe piaţă de câţiva ani, dar lumea se plângea că plăcile erau prea fierbinţi.

Cu tigaia în mână, Nick se duse către dulap, trăgând de sertare până când îl găsi pe cel în care erau tacâmurile.

— Cum merge lucrul? întrebă ea. E destul de linişte aici? Te simţi bine?

Cu gura plină, el dădu din cap afirmativ.

— Mănânci direct din tigaie? întrebă Lily amuzată. Nick îi aruncă o privire în care se ghicea o urmă de

Reproş.

— Da, ştiu, se grăbi ea să spună. Ştiu că vrei să fii singur când

lucrezi, dar acum nu lucrezi! Iar eu am chef de vorbă…

Zâmbi ştrengar.

— La urma urmei, din cauza ta mi-am părăsit casa părintească şi pe sora mea care era gata să mă asculte la orice oră, fie zi, fie noapte. Ce să fac? E absolut normal să apelez la tine!

El termină de mâncat, apoi îşi încrucişă braţele la piept.

— Cred că în seara asta trebuie să-ţi fac pe plac.

— Nu aşa funcţionează o căsnicie? îl tachină ea.

— În condiţii normale, da. Dar amândoi ştim că aici nu sunt condiţii normale.

O fixă cu privirea.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de guralivă! Tatăl tău mi-a spus că munceşti foarte mult şi nu te distrezi mai deloc.

Ea ridică din umeri, vrând să pară nepăsătoare.

— Ei, ăla a fost doar un test! Voia să ştie dacă te sperii şi o rupi la fugă!

Discuţia lor fu întreruptă de sunetul soneriei. De surpriză, rămaseră câteva clipe nemişcaţi. Lily se dezmetici prima.

— Oare cine o fi?

Nick o privi ieşind din bucătărie, apoi se ridică şi puse în chiuvetă tigaia şi furculiţa. Se oprise din lucru numai pentru că îi era foarte foame, dar voia să se întoarcă la pian cât mai repede. Vocile vesele, tinere care se auzeau din hol nu-i făceau nicio plăcere. Primul gând fu să se strecoare pe nesimţite din bucătărie, dar când auzi frânturile de conversaţie ştiu că n-are nicio şansă.

— Am auzit că te-ai măritat, Lily…

— E adevărat?

— Vrem să-l cunoaştem…

Nick îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijin de dulap, fără tragere de inimă. Dacă tot nu avea nicio şansă să scape, măcar putea s-o facă pe Lily să înţeleagă că nu-i făcea nicio plăcere să renunţe la timpul acordat muzicii, pentru asemenea obligaţii sociale. Atunci de ce îl bucură atât de tare ideea că va putea s-o atingă, să se comporte în preajma ei ca un soţ adevărat? Alungă repede acest gând.

Oare cine erau prietenii lui Lily? Nu ştiau că tinerii căsătoriţi vor să fie singuri? Trase aer în piept şi deschise uşa. Văzu cu mirare că erau doar două fete. Se numeau Monica şi Joyce şi se învârtiră în jurul lui, examinându-l pe toate părţile şi făcându-l să se simtă ca o păpuşă

în vitrină. Încercă să-i prindă privirea lui Lily înainte să le invite pe fete în salon, dar ea îl evită.

— Am fost colege cu Lily, pe vremea când lucra la magazinul Kroger, explică Joyce.

Era o tânără blondă, plină de viaţă, spre deosebire de Monica, o brunetă mult mai liniştită.

— Ne-am distrat de minune, completă Monica. Nu, Lily?

Afirmaţia le provocă fetelor amintiri amuzante, provocându-le hohote de râs. Nick zâmbi, fără să spună niciun cuvânt. Preferă să se aşeze lângă Lily, pe braţul fotoliului în care stătea ea, înconjurându-i umerii cu braţul, ca orice soţ iubitor.

— Mai ţii minte ce spuneai, Lily? Că tu o să te măriţi ultima… Dar întotdeauna ai dat tonul în grupul nostru, chiar dacă n-ai vrut să recunoşti.

— Da, am fost capul răutăţilor, comentă Lily.

Nick izbucni în râs şi o strânse uşor de umăr. Ea tresări, dar se controlă rapid. Ba mai mult, spre surprinderea lui, se lipi de el, punând mâna pe piciorul lui cu un gest care dezvăluia intimitate.

Deci şi ea avea de gând să joace rolul soţiei îndrăgostite! se gândi Nick. Atunci de ce avea mâna atât de rece? Oare din cauza lui era atât de nervoasă?

— Vreţi ceva de băut?

— Nu, mulţumim, răspunse Joyce, nu putem să stăm mult. Dar n-am de gând să plec până nu-mi explici ce e cu canapeaua aia. Arată ciudat!

Lilv se foi în fotoliu. Nick simţi cât era de tensionată, dar n-avea de gând s-o ajute. Nu prietenii lui curioşi năvăliseră neanunţaţi în casa lor! Se ridică o

Dată cu ea, ţinând-o în continuare aproape. Chiar dacă simţea că se joacă cu focul, se aplecă spre ea şi o sărută pe gât.

— E…

Lily îşi drese vocea.

— E o canapea cu senzori.

— Şi ce face?

Nick aşteptă răspunsul, la fel de curios ca şi cele două tinere. Observase acea piesă de mobilier, dar nu ştiuse că era mai mult decât o simplă canapea.

— Conţine un gel special care creează un efect de plutire atunci

când te aşezi în ea.

— Grozav!

— Poţi beneficia şi de un masaj vibro-acustic. Nu trebuie decât să pui capul aici, arătă Lily, şi undele de joasă frecvenţă vor face restul. Tot atunci se declanşează şi sistemul audio.

— Măiculiţă! exclamă Joyce. Îţi dai seama ce binevenită e minunăţia asta pentru o seară fierbinte în doi?

Monica izbucni în râs.

— Nu-i face să se simtă stânjeniţi! Crezi că ei nu ştiu?

Cu obrajii în flăcări, Lily se uită spre Nick. El zâmbi

Larg, conştient că Joyce îi priveşte.

— Cred că ai dreptate, Monica! Ar fi mai bine să plecăm.

Cele două prietene se ridicară.

— V-aş face o demonstraţie, dar Lily e cam timidă. Nu-i aşa, iubito?

Ea zâmbi slab şi-l lovi cu cotul. Gestul părea făcut în glumă, dar ei ştiau că era o atenţionare. Amândoi depăşiseră limitele.

— Da, ştim, râse Joyce. O dată, de Crăciun, am hotărât să ne facem cadouri amuzante. Lui Lily i-am cumpărat o colecţie Playgiris. N-o să uit niciodată ce faţă a făcut când a deschis prima revistă! Obrajii îi erau la fel de roşii ca părul.

Nick dădu din cap, cunoscător.

— Ştiam de la bun început în ce mă bag. Dar cineva trebuia s-o ia de nevastă, nu?

O lipi de el.

— Şi apoi, mie îmi place când roşeşte!

— Nu trebuie să plecaţi, fetelor, schimbă Lily subiectul. Nu vreţi o cafea sau poate…

— Nu suntem proaste, draga mea! E foarte clar că proaspătul tău soţ vrea să fie singur cu tine. Nu-i aşa, Nick?

— Absolut, zâmbi el, politicos. Mă bucur că v-am cunoscut.

După urările şi felicitările de rigoare, Lily închise uşa în urma celor două musafire.

— Nu trebuia să le dai afară, se răsti Lily. Oricum se pregăteau să plece.

— Nu le-am dat afară! M-am purtat ca un soţ iubitor, care abia aştepta să fie cu mireasa lui. N-au trecut decât şase zile şi cinci nopţi de la nuntă, nu? Cred că lor le-a plăcut ce-au văzut!

Ea părea gata de ceartă, dar ultimele cuvinte o făcură să râdă.

— Ai dreptate.

Nick se aşteptase la o împotrivire din partea ei şi era mirat că recunoscuse atât de uşor.

— O să mai fie astfel de invazii? întrebă el în cele din urmă.

— Cred că nu, dar nu pot să fiu sigură. E normal ca prietenii mei să fie curioşi. Ai tăi nu sunt?

— Probabil că da. Dar îţi garantez că n-o să te trezeşti cu ei la uşă prea curând.

Ea zâmbi.

— Sunt sigură. Bărbaţii sunt mai subtili atunci când vor să afle amănunte despre viaţa prietenilor, nu? Nu dă bine să fii prea curios!

Nick o privi cu atenţie. În ultimele cinci zile, stătuse departe de ea. Dar acum, după câteva minute de apropiere, crescuse dorinţa de a petrece cu ea cât mai mult timp. Şi nu putea face asta, mai ales dacă voia să termine simfonia până la concursul care urma să se desfăşoare în toamnă.

Crezuse că Lily o să încerce să se folosească de puterea pe care i-o dădea certificatul de căsătorie asupra soţului ei, dar ea nu părea interesată – sau conştientă – de acest lucru. Îi dădea libertate de acţiune şi de spaţiu, iar Nick nu ştia cum să reacţioneze.

În ciuda perioadei de singurătate autoimpuse, atracţia pe care o simţea faţă de ea crescuse faţă de ultima dată când jucase rolul soţului îndrăgostit. Crezuse că va reuşi să şi-o scoată din minte, dar adevărul era că se gândea la ea des. Prea des! Aproape că era la fel de obsedat de Lily pe cât era obsedat de muzică.

— Ştii, Lily, nu prea ştii să te comporţi ca o femeie îndrăgostită, se pomeni el spunând.

— Crezi? întrebă ea, preocupată. Unde greşesc?

— În primul rând, eşti prea încordată în preajma mea. Nu e normal să te porţi aşa lângă un bărbat care se presupune că te iubeşte, te sărută, te alintă, te…

— Oh!

Lily roşi puternic.

— Recunosc că nu sunt o actriţă foarte bună. Tresar ori de câte ori mă atingi. Încă nu sunt obişnuită.

— La nunta lui Steve şi a lui Ivy nu ai reacţionat aşa.

— Atunci a fost altceva! Nici n-am avut timp să înţeleg ce se

întâmplă. Iar paharele de vin pe care le băusem m-au făcut să fiu mai curajoasă ca de obicei.

Lily zâmbi.

— O să încerc să mă controlez, Nick, pe cuvânt. În afară de asta, cum m-am descurcat?

Un mârâit ţinu loc de răspuns. Nu ştia ce să-i spună, dar ştia prea bine ce simţea. Lily părea să aibă încredere în el, aşa că cel mai bun lucru pe care-l putea face Nick era s-o lase să iasă din cameră. Ar fi fost mai în siguranţă în dormitorul ei, departe de gândurile lui îndrăzneţe şi de privirile lui lacome.

— Doar nu crezi că şi-au dat seama că totul e o prefăcătorie!

Lily era sincer îngrijorată.

— Nu, o linişti el. Oamenii cred ceea ce vor să creadă. Simplul fapt că ne-au văzut împreună, că am stat unul lângă altul putea să-i convingă şi pe cei mai suspicioşi.

— Sper, zise ea.

Se răsuci şi vru să iasă din cameră.

— Aşteaptă o clipă!

Lily se încruntă şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Vino puţin aici, insistă Nick.

Ea se apropie la o lungime de braţ.

— Ce e?

Nick îşi puse braţele în jurul taliei şi o trase aproape, lipind-o de pieptul lui. Se simţea atât de bine lângă ea! Când o mângâie pe spate, îşi dădu seama că era foarte încordată, deşi nu încerca să se elibereze.

— Vezi? Asta voiam să-ţi spun…

— Da, spuse ea încet. Ar trebui să mă topesc în braţele tale, nu să stau ţeapănă ca o scândură. Mă bucur că nu ne vede nimeni!

— Să ştii că nu mă deranjează deloc dacă te porţi ca o tânără îndrăgostită.

Înghiţi în sec. Dacă Lily ar şti cât era de adevărat!

— E doar un rol, un mijloc de a ne atinge scopurile, continuă Nick.

— Da, ştiu.

Îi înconjură gâtul cu braţele şi se ghemui la pieptul lui.

— E mai bine aşa?

— Da, abia reuşi el să rostească. Mult mai bine.

Îl îmbrăţişă timid şi se depărtă de el.

— Mulţumesc că eşti atât de amabil cu mine.

Nick se simţea vinovat când îi întoarse zâmbetul.

Nu era nici urmă de amabilitate în purtarea lui!

— Cred că ar trebui să mă duc la culcare înainte să mai vină alţi musafiri. Te-aş ajuta să stingi luminile, dar ştiu că te descurci singură. Noapte bună, Lily.

— Noapte bună, Nick.

Îl privind ieşind din cameră, încercând să-şi stăpânească dezamăgirea care o cuprinsese. Nick avea dreptate – nu avea nevoie de ajutor pentru că totul era supravegheat de un computer care controla luminile, temperatura şi închidea ferestrele şi uşile.

Se duse la calculator şi introduse codul pentru robotul care ţinea loc de sistem de alarmă. Robotul patrula parterul casei în cinci minute, cu o frecvenţă bine stabilită. Robotul Electronic pentru Casă şi Birou, botezat Homer, putea detecta orice mişcare, geamurile sparte şi modificările de temperatură. În aceste cazuri, transmitea o informaţie centrului de monitorizare care alerta imediat poliţia. Până acum, era foarte mulţumită de el.

Ca şi de Nick. Respecta înţelegerea pe care o făcuseră, ba chiar îi dădea sfaturi despre cum ar trebui să se comporte când nu erau singuri! Iar ea nu se putea gândi decât la înfăţişarea lui, la corpul lui puternic, la… la cât de mult şi-ar fi dorit ca el să uite de toate aranjamentele lor şi s-o sărute cu pasiune!

În drumul către dormitor, trecu pe lângă canapeaua cu senzori. Când o instalase, nu se gândise că va locui cu un bărbat, dar se bucurase la gândul că va avea ceva atât de modern şi de extravagant în casa ei. Se înfioră amintindu-şi ce credeau prietenele ei că se întâmplase acolo. Iar privirea lui Nick fusese atât de elocventă!

Trebuia să înceteze cu gândurile astea! îşi spuse ea. Nick stabilise clar nişte limite şi ea nu le putea încălca.

Dar nici nu se simţea în stare să mai joace acest rol. Ştia că dacă va continua să pretindă că este îndrăgostită de el, va ajunge într-adevăr să-l iubească. Era conştientă că Nick nu avea nevoie de o asemenea complicaţie.

Urcă în camera ei şi se ghemui într-un fotoliu. N-ar fi trebuit să intre în acest joc! Era prea periculos! Adevărul era că, de la bun început, fusese pe jumătate îndrăgostită de el. Intrase în această căsătorie fără să se gândească la consecinţe, numai de dragul

proiectului la care muncise atât de mult. Întotdeauna acţionase din impuls, convinsă că lucrurile se vor rezolva. Acum, însă, s-ar putea să nu-i mai meargă.

Nick reprezenta o adevărată provocare, iar lui Lily îi era foarte greu să-i reziste.

Capitolul 6

Nick auzi telefonul sunând, dar îl ignoră. Era sâmbătă după amiază şi ştia că nu avea cine să-l caute pe el. În timpul săptămânii, ca să nu-şi întrerupă lucrul, lăsa robotul telefonic să preia mesajele.

Adevărul era că, acum, gândul nu-i era la muzică. Lily era acasă şi o văzuse îmbrăcată în blugi şi un pulover alb care-i scotea în evidenţă părul roşu ca focul.

Câteva clipe mai târziu, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, o invită Nick.

Lily păşi cu sfială, ca şi când şi-ar fi cerut scuze că-şi deranja.

— Ce e? Alţi musafiri?

— Nu chiar. Trebuie să mergem la o petrecere diseară.

— Serios?

Închise pianul şi se întoarse către ea, încercând să nu zâmbească. Se aşteptase la un lucru grav, nu la o asemenea invitaţie.

— Da, nu avem încotro. Câţiva colegi de la institut merg la restaurantul Confetti şi ar părea ciudat dacă m-aş duce singură.

— Atunci nu te duce.

— Nu se poate. Şi apoi, toţi vor să te cunoască. Ai muncit toată ziua, poţi să faci o pauză în seara asta, nu?

Nick oftă. Voia să meargă cu ea, nu pentru a-i cunoaşte pe colegii ei, ci pentru a avea o scuză să o ţină în braţe, să fie din nou aproape de ea. Noaptea trecută fusese una albă pentru el, deoarece nu-şi putuse scoate din minte imaginea ei. Nu era, nu putea să fie supărat pe Lily. Aerul ei seducător era înnăscut, neintenţionat. Vina era a lui în totalitate, pentru lipsa lui de autocontrol, de stăpânire de sine care-i afecta şi lucrul la compoziţia lui.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

— Bine. Dar trebuie să-ţi aminteşti ce am vorbit aseară. Prietenii şi colegii tăi reprezintă unul din motivele pentru care te-ai căsătorit cu mine, aşa că e important să-i faci să creadă că totul merge

grozav între noi. Dacă îi convingem pe ei, bătălia e ca şi câştigată.

— Ai dreptate.

Ochii îi erau strălucitori, iar pe buze îi înflori un zâmbet.

— Mulţumesc, Nick. Nu-ţi face griji, toţi vor fi convinşi că sunt nebună după tine!

Câteva ore mai târziu, când intrară împreună în restaurant, Nick îşi dădu seama că Lily nu glumise. Era hotărâtă să arate tuturor că era o femeie îndrăgostită. Nick nu-şi putea lua ochii de la picioarele ei lungi, puse în valoare de fusta scurtă. Era îmbrăcată foarte şic, ba chiar sexy. Cum va rezista întreaga seară atât de aproape de ea?

Muzica îi înconjură de îndată ce intrară.

— Acolo sunt, arătă Lily către o masă aflată în partea stângă.

Un cor de voci salută sosirea lor.

— Lily, ce bine arăţi!

— Dumnezeule!

— Nu te-am văzut niciodată în fustă! spuse un bărbat blond.

Părea atât de uimit, încât lui Nick îi venea să-i tragă un pumn.

— La birou purtai numai pantaloni!

— Aşa e, răspunse Lily, lipindu-se de Nick. Dar ştiu că soţul meu mă place aşa şi vreau să-i fac pe plac.

— Norocos tip! comentă acelaşi bărbat.

Se ridică şi-i întinse mâna lui Nick.

— Bună, eu sunt Michael Mann. Mă ocup de securitatea casei în care locuiţi.

Nick îi strânse mâna şi dădu scurt din cap.

— Mike a proiectat şi robotul Homer, explică ea, luându-l de mână pe soţul ei.

Gestul îl luă prin surprindere pe Nick, chiar dacă el insistase să se poarte cât mai familiar.

Mike îi zâmbi lui Lily într-un fel care-l făcu pe Nick să se încrunte.

— De-acum o să-mi fie greu să lucrez alături de tine, şefa!

— Dacă te străduieşti, o să reuşeşti, replică Nick tăios, în hohotele de râs ale colegilor.

Lily făcu prezentările. Veniseră Joe Fontana, de la departamentul de relaţii publice, împreună cu soţia, Gary Butler şi prietena lui Sue. Michael Mann părea să fie singur. Nick nu putea să precizeze motivul, dar nu-i plăcea tipul. Se aşezase în stânga lui Lily,

ceea ce-l făcu pe Nick s-o tragă mai aproape pe soţia lui, într-un fel menit să arate tuturor că, acum, era a lui.

Lily îi zâmbi ispititor, iar Nick avu nevoie de toată stăpânirea de sine să n-o ia în braţe şi s-o sărute, aşa cum îl îndemna inima. Trebuia să-şi amintească faptul că amândoi jucau un rol, iar el nu avea dreptul să profite.

— Ai văzut ce s-a scris despre noi în revista Arhitectura americană? o întrebă Mike.

— Da. M-a mirat că au fost atât de suspicioşi în privinţa proiectului.

— De ce? Doar ştii cât de conservatori sunt oamenii.

Mike se ridică şi o invită la dans. Un sentiment

Complet necunoscut îl cuprinse pe Nick. Gelozie? Căsătoria cu Lily îi dezvăluia stări, trăiri, un simţ al proprietăţii de care nu se crezuse capabil.

— Vreau să dansez cu soţia mea, anunţă el pe un ton dur când cei doi se întoarseră la masă.

O luă de mână şi o trase după el înainte ca ea să-i mai poată spune ceva lui Mike.

— Nick! Nu te mai purta ca omul cavernelor, protestă ea. Se pare că toţi au priceput ce e între noi.

— Vreau să le fie foarte clar tuturor că acum eşti o femeie măritată, spuse el, luând-o în braţe.

Lily făcu ochii mari.

— Doar nu te referi la Michael?! El nu e interesat de mine!

— Acum, nu.

— În plus, e un tip prea bine crescut ca să încerce să ia soţia altui bărbat.

Nick pufni scurt, fără să spună nimic. Melodia era lentă, iar ei dansau strâns îmbrăţişaţi.

— De unde ţi-a venit ideea să-ţi pui o fustă atât de scurtă?

— M-am gândit… am crezut că ţi-ar plăcea aşa şi ţi-ar fi mai uşor să te prefaci.

El oftă.

— Mă descurc mai bine, Nick? întrebă ea, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Au căzut toţi în plasă, sunt convins.

Lily îşi dădu capul pe spate şi-l privi în ochi. În acea clipă, Nick

decise să nu se mai împotrivească impulsului care-l chinuia. Se aplecă şi o sărută, bucurându-se din nou de buzele ei pline.

— Pe mine m-ai convins, spuse el cu o voce răguşită.

— Da?

Bucuria din vocea ei dispăru când văzu expresia feţei lui Nick.

— Nimeni n-o să ne creadă dacă te mai uiţi aşa la mine!

— Cum mă uit?

— De parcă ai vrea să mă strângi de gât.

— Cred că am prea multă energie şi nu ştiu cum s-o consum…

— A! Poate ar fi bine să mai dansăm, sugeră Lily.

— Poate ar trebui să te sărut din nou, replică el, trăgând-o mai aproape.

— Da, poate că da, acceptă ea. Doar de asta am ieşit în oraş cu prietenii mei.

Îşi apropie buzele de ale ei.

— Eu sunt pregătită…

De ce nu? se gândi el. Buzele ei erau umede, fremătătoare, iar atingerea îl electriză pe Nick.

Lily zâmbi uşor.

— Îmi place din ce în ce mai mult căsnicia asta.

— Numai să nu uiţi că nu e nimic adevărat, spuse Nick.

Precizarea fusese făcută mai mult pentru ea, dar amândoi păreau depăşiţi de situaţie.

— E mai uşor de spus decât de făcut, oftă Lily. Ştiam că o să am probleme dacă o să iau rolul ăsta prea în serios.

— Ce vrei să spui?

Ea se uită o secundă în ochii lui, apoi îşi feri privirea.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine.

— Nu vorbi prostii, spuse el repede, pe un ton destul de dur.

Nick îşi dădu seama că îi făceau plăcere cuvintele ei, dar nu se aşteptase să le audă.

— Trebuie să fim foarte atenţi să nu ne pierdem capul, încercă el să-şi păstreze cumpătul.

— Da, sigur, ai dreptate. Ar fi o mare greşeală.

— Exact. La urma urmei, suntem doi oameni în toată firea. E normal să simţim o atracţie fizică unul faţă de altul, mai ales în aceste împrejurări deosebite.

— Trebuie să ne respectăm înţelegerea.

— Bineînţeles, aprobă el.

O strânse în braţe, strivindu-i sânii de pieptul lui.

— Dar am putea să schimbăm unii termeni ai acordului.

Lily îl privi în ochi.

— La care te referi?

— Păi… la cel care ne opreşte să facem sex în anul în care suntem căsătoriţi. Cred că aşa s-ar rezolva problema, nu?

Inima ei începu să bată nebunește. Pentru o clipă, crezu că el vrea să renunţe la acea condiţie pentru că spera că între ei putea fi cu adevărat ceva. Nu, nu era posibil! îşi luă mâinile de după gâtul lui, punându-le pe umerii lui puternici, într-o poziţie mult mai formală.

— Mai bine nu, şopti ea.

Se întoarseră la masă, iar Lily încercă să zâmbească, ştiind că ceilalţi îi priveau. Ştia că Nick se opunea total implicării emoţionale, iar ea ce făcuse? îi spusese răspicat ce simţea pentru el…

— Bună, Lily! Mă mai ţii minte?

Ea ridică privirea şi o văzu pe Raimie Heisser. Femeia micuţă, brunetă lucrase la institut, dar demisionase la puţină vreme după ce Lily se angajase acolo.

— Da, sigur. Bună, Raimie! Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

Se întoarse către Mike, iar Lily avu impresia că schimbară o privire complice.

— Bună, Mike. Ce mai e pe la institut?

— Totul e în regulă. Casa experimentală a fost construită. De fapt, Lily şi proaspătul ei soţ, Nick, locuiesc acolo.

— Grozav!

Îi zâmbi lui Nick.

— Bună, eu sunt Raimie Heisser, am fost colegă cu Lily. Felicitări, eşti un om norocos.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că v-am văzut. Trebuie să plec, mă aşteaptă prietenul meu.

Mike o privind plecând şi dădu din cap în tăcere.

— Ce e, Mike?

— Îmi pare rău pentru ea, atâta tot. Îşi distruge viaţa!

Se întoarse către Lily.

— Ştiai că am fost împreună o vreme?

— Nu!

Lily era mirată şi nu încerca s-o ascundă. Aşa se explica schimbul de priviri dintre ei!

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am despărţit pentru că voia să deţină controlul. Şi nu doar acasă! Voia să-mi controleze cariera. Când i-am spus că aşa nu se mai poate, a plecat. A rupt relaţia cu mine şi şi-a dat demisia de la institut.

Lily era stupefiată. Din câte o cunoştea pe Raimie, nu-i făcuse impresia unei femei care fugea de greutăţile vieţii.

— Poate ar trebui să ascultăm şi varianta ei, sugeră Lily.

— Orice ţi-ar spune, adevărul e că m-a părăsit.

Nick, care ascultase discuţia lor, interveni.

— Ştiţi cum se spune – faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

Lily îi aruncă o privire rapidă, simţindu-se vinovată şi furioasă în acelaşi timp. Poate că el avea impresia că ea încerca să-l seducă. Era aceeaşi veche poveste: lupta dintre bărbat şi femeie, dintre atracţia fizică şi emoţiile profunde.

Oricum ar fi fost, viaţa amoroasă a lui Mike nu era treaba ei, aşa că Lily hotărî să schimbe subiectul. Îi făcu semn chelneriţei.

— Încă un rând? îi întrebă ea pe Joe şi pe Nancy. Fac eu cinste.

Restul serii trecu fără niciun incident. Lily regretă că Nick n-o mai invită la dans, dar nu avea curaj să ia ea iniţiativa.

— Victorie răsunătoare! comentă Nick când se îndreptau spre maşină.

— Pentru voi, bărbaţii, totul e o luptă? Sau o competiţie sportivă? râse ea.

— Da, e o comparaţie potrivită şi uşor de înţeles. Aşa e viaţa – o competiţie pentru bani, pentru succes, pentru a învinge.

— Habar n-aveam că noi, căsătoria noastră, facem parte dintr-un plan atât de complex.

— Bineînţeles. E doar un mijloc pentru a ne atinge scopurile.

Îi deschise portiera şi o ajuta să intre.

— Ţi-e frig?

— Nu, haina e destul de groasă.

— Da, dar nu e suficient de lungă şi nu-ţi acoperă complet picioarele.

— Acum vezi de ce prefer pantalonii? O să te obişnuieşti.

— Crede-mă, nu mă plâng.

Nick se aşeză la volan şi porni maşina. Lily îl privi îndelung, gândindu-se la ce putea face mai departe. Erau două posibilităţi – putea să renunţe pe loc sau putea să-l facă să se răzgândească. Ştia că ar trebui să aleagă prima variantă, dar inima o îndemna spre cea de-a doua. Avea un an întreg la dispoziţie… Poate el voia să se despartă cu o strângere de mână şi un sărut pe obraz, dar ea nu era dispusă să renunţe fără luptă. Avea dreptul la dragoste!

Să îndrăznească?

Capitolul 7

Absorbită de gânduri, Lily nu observă că aproape ajunseseră acasă. Îi atrase atenţia, însă, ceva ce strălucea ciudat pe aleea care ducea către casă, în lumina farurilor. La început crezu că era un animal sălbatic care se ascundea în tufişuri, dar apoi văzu că obiectul era destul de mare, era metalic şi se învârtea fără rost pe autostradă.

— O, nu! exclamă ea, îngrijorată.

— Ce e? întrebă Nick.

Trase pe dreapta şi opri maşina.

— E Homer, spuse ea, şi se năpusti afară.

Alergă spre el, apăsă pe un buton, iar robotul se opri imediat.

Nick veni lângă ea.

— Îmi place tipul! E tare şmecher!

— De unde ştii că e un tip?

— Doar îl cheamă Homer, nu? În plus, tocmai ţi-a arătat că nu poţi să-l programezi, întocmai ca un bărbat.

— Ce glumeţ eşti! E doar o defecţiune, atâta tot.

Lily se încruntă.

— Sper, adăugă ea.

Nick se uită către uşa de la intrare care era larg deschisă.

— Şi eu sper. Ce trebuie să facă dacă cineva încearcă să intre în casă?

— E programat să sune la poliţie şi să declanşeze alarma din casă.

— Nu se aude nimic, comentă Nick. Mă duc să văd dacă totul e în regulă.

Fără să aştepte răspunsul ei, se îndreptă spre casă cu paşi mari. Lily luă robotul în braţe şi îl duse înăuntru. Îl conectă la computer şi

încercă să afle ce se întâmplase.

Îl auzi pe Nick urcând scările şi se simţi în siguranţă. Poate că cei de la institut avuseseră dreptate când insistaseră să nu locuiască singură, se gândi Lily. Dacă ar fi fost singură când s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi. Fost destul de speriată. S-ar fi descurcat, desigur! Ar fi sunat imediat la poliţie, dar era mult mai plăcut să fie cu Nick.

Lily auzi paşi apropiindu-se.

— Totul pare normal, zise el, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Nici eu nu am găsit nimic! Nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat. Computerul spune că Homer este programat să controleze casă, ca în fiecare seară, şi n-a înregistrat nicio încercare de pătrundere prin efracţie.

— Cum a ajuns Homer în curte?

— Bună întrebare! Habar n-am…

— Poate să deschidă uşile?

— Numai pe cea de la intrare, pentru că e conectată la sistem şi se poate deschide prin intermediul computerului. Dar Homer nu este programat să iasă din casă.

— Dar poate ieşi, dacă ceva nu funcţionează cum trebuie, nu?

Lily ezită o clipă.

— Da, cred că da. Calculatorul arată că la parter nu s-a întâmplat absolut nimic – n-a intrat nimeni, temperatura nu s-a modificat, al meu a nu s-a declanşat. Singura explicaţie este că Homer n-a funcţionat la parametrii normali.

— Ţi-am spus eu că e un tip pe care nu-l poţi programa!

Lily se strâmbă în direcţia lui.

— Luni dimineaţă o să-i cer lui Mike să-i facă un control amănunţit. Până atunci, o să las în funcţiune sistemul de securitate controlat de calculator.

Abia când termină totul la calculator îşi dădu seama cât era de obosită. Se uită la ceas şi văzu că era trecut de ora unu, apoi îl privi pe Nick. Stătea sprijinit de perete, cu ochii săi negri aţintiţi asupra ei. Privirea lui era pătrunzătoare, directă, sigură şi o făcea pe Lily să-şi amintească de momentele când o sărutase şi o ţinuse în braţe.

Prea periculos! îşi zise ea.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, spuse ea, ridicându-se de pe scaun.

— Doar sunt soţul tău, Lily.

Nick se aşează în cadrul uşii, blocându-i ieşirea.

— E una din îndatoririle mele.

Lily nu avea chef să-l contrazică, mai ales la o oră atât de târzie, aşa că zâmbi uşor, politicoasă.

— Nu mă întrebi ce alte îndatoriri am?

— Ştiu prea bine, replică ea.

Slavă Domnului că nu putea să audă cât de tare îi bătea inima!

— Ai ocazia să locuieşti în această casă ultramodernă, să te bucuri de compania mea încântătoare şi, dacă te rog frumos, accepţi să joci rolul soţului îndrăgostit pentru colegii şi prietenii mei.

— Ai uitat ceva.

— Ce anume?

— E datoria mea să mă asigur ca, atunci când ce va sfârşi anul, să ne despărţim repede, fără regrete sau învinuiri. În felul acesta, şi eu, şi tu putem să ne vedem de viaţa noastră, de planurile noastre, ca şi când această… această perioadă nici n-ar fi existat.

Lily se încruntă.

— Nu-mi amintesc să fi discutat aşa ceva.

— E adevărat, n-am discutat. Ştiam că eşti foarte ocupată, aşa că am hotărât singur ca, pentru binele amândurora, să nu ne implicăm emoţional.

— Dar eu m-am implicat deja!

— Da, poate, într-o mică măsură… Dar să nu-mi vorbeşti de dragoste, că nu te cred! Între noi nu poate fi vorba de aşa ceva! Oricât de mult ai vrea să ne încadrăm în standardele pe care societatea le impune unui cuplu care locuieşte şi trăieşte împreună, nu vom putea!

Lily simţi cum o apucă furia.

— Dar cine îţi dă ţie dreptul să alegi ce să faci şi ce să nu faci? Unele datorii care derivă din căsătorie le îndeplineşti, iar pe altele nu?

— Am făcut o înţelegere, Lily. Am decis să ne prefacem atunci când este absolut necesar, dar în rest să ne vedem fiecare de viaţa lui. Din câte îmi amintesc, nu am stabilit nimic despre datoriile mele de soţ…

Se apropie de ea şi o luă în braţe, lipind-o de el.

— Sigur, dacă vrei să facem asta, eu sunt gata să mă supun.

— Ce generos eşti! zise ea, cu sarcasm. Nu ţi-e teamă de această apropiere, atât de intimă? S-ar putea să fie prea mult şi pentru tine… Poate te vei implica şi tu emoţionai, aşa ca mine!

— Pentru tine, sunt gata să risc!

Pentru o clipă, se simţi flatată, dar apoi îşi dădu seama că el îi oferea doar trupul său, nimic mai mult. Nick era gata să facă dragoste cu ea, dar nu avea inima deschisă, nu voia să accepte ideea că relaţia dintre ei ar putea evolua. Nu era capabil să se îndrăgostească şi… poate că avea dreptate. Oare merita să-şi pună inima în joc, în asemenea circumstanţe?

Raţiunea îi spunea că nu se putea lega de un bărbat care refuza până şi simpla discuţie despre dragoste şi implicare emoţională. Dar firea ei impulsivă şi optimistă o făcu să ignore toate avertismentele.

— E o ofertă foarte curajoasă, dar nu pot accepta să-ţi asumi un asemenea risc, spuse ea în cele din urmă, cu uşoară ironie în glas.

Lily avu impresia că pe chipul lui se citea dezamăgirea, dar refuză această idee. El ar trebui să fie uşurat, nu supărat din pricina răspunsului primit. Mâine dimineaţă, când vor putea gândi clar, amândoi vor fi bucuroşi că nu s-a întâmplat nimic.

El îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Ştiam eu că n-ai vorbit serios când mi-ai spus că eşti pe cale să te îndrăgosteşti de mine.

— De ce spui asta? Pentru că nu vreau să mă culc cu tine? Asta nu dovedeşte nimic, Nick.

— Ba da. De când e lumea, femeile îi conving pe bărbaţi să le ia în căsătorie folosindu-se de sex. Asta este şi cea mai bună metodă de a păstra un bărbat, nu-i aşa? Tu nu faci excepţie! Şi, dacă-mi permiţi, aş adăuga că eşti foarte pricepută. Cred că poţi să juri că m-ai prins în mreje.

Ea făcu ochii mari, amuzată şi surprinsă în egală măsură. Care dintre ei înnebunise?

— Poţi să spui că te-am făcut să mă iei de nevastă, deşi nu voiai acest lucru. Dar de ce aduci sexul în discuţie? Nicio clipă n-a fost vorba de aşa ceva!

— Greşeşti, spuse el încet.

Veni din nou lângă ea, îi ridică braţele şi le puse în jurul gâtului lui. Apoi îi înconjură talia cu braţele, trăgând-o lângă el.

— Cum să nu fie vorba? insistă el, privind-o în ochi.

Îşi apropie obrazul de al ei. Lily închise ochii.

Bucurându-se de căldura apropierii lui, şi nu feri când simţi sărutul lui. De ce ar fi făcut-o? Era exact ce-şi dorea…

— Înţeleg ce vrei să spui, şopti ea.

Confuzia din inima şi mintea ei se risipi brusc, lăsând-o calmă, sigură pe sine, aşa cum nu fusese niciodată în viaţa ei. Acum ştia ce însemna focul din trupul ei – era dragostea. Dragostea pură, adevărată! Iar bărbatul pe care-l iubea era în faţa ei, neîncrezător, suspicios, temător… Poate că, dacă ar reuşi să-i schimbe părerea despre femei, va avea ocazia să se apropie de el.

Nick se uită cu atenţie la Lily. Îi plăcea tot ce vedea, de la tenul ei alb până la părul roşu care-i înconjura chipul ca un nor de foc. Ochii erau închişi, iar buzele pe jumătate deschise, ademenitoare. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o facă a lui, dar ceva îl făcea să ezite. Totul era prea bine, ispita era prea mare! Sigur era ceva la mijloc şi nu voia să facă niciun pas înainte să afle despre ce era vorba.

Ca şi când i-ar fi simţit şovăiala, Lily deschise ochii şi începu să-l sărute pe obraz, pe gât.

— Lilv…

Spre surprinderea lui, vocea îi era răguşită.

— Lily, trebuie să te opreşti. Mai devreme am greşit. Nu vreau să…

— Taci, Nick, îi ceru ea, sărutându-l în colţul buzelor. E în regulă, nu-ţi cer nimic.

El îi luă mâinile din jurul gâtului şi o îndepărtă brutal. Îşi încordă maxilarul şi pumnii, luptându-se cu dorinţa de a o lua din nou în braţe.

— Nu! repetă el, mai mult pentru sine.

Se simţea prins în capcană, dar tentaţia era atât de mare, încât nu era sigur că-i va putea rezista.

— Îmi pare rău, Nick.

Ochii ei albaştri erau plini de lacrimi.

— Ştiu că nu vrei să simt ceva pentru tine, să mă leg de tine. Dar n-am ce să fac! S-a întâmplat înainte să-mi dau seama! Dacă… dacă vrei să renunţi, am să înţeleg. Dar te rog să aştepţi până mâine dimineaţă, bine? Nu cred că pot suporta acum!

Se întoarse rapid şi se îndreptă spre scări. Nick privi lung în urma ei, neîndrăznind s-o oprească.

Fir-ar să fie! înjură el printre dinţi. Lily îi spusese că-şi iubeşte şi fusese gata să-l primească în patul ei. Dar făcuse bine că refuzase, se încurajă Nick în gând. Ce ar fi urmat? Cum s-ar fi simţit amândoi a doua zi? Lily s-ar fi crezut stăpână pe situaţie şi s-ar fi purtat întocmai ca

mama lui. Văzuse, din experienţa tatălui său, cât de dure şi rele puteau fi femeile!

Atunci de ce îi era atât de greu să stea departe de ea? Oricât ar fi încerca să se opună, ştia că deja căzuse în capcană. O dorea, se gândea tot timpul la ea. Poate ar fi bine să compună în timpul nopţii, când Lily dormea, se gândi Nick. În felul acesta, nu va mai fi nevoit s-o vadă, nici măcar la sfârşit de săptămână.

Atunci când acceptase să se însoare cu Lily şi să locuiască împreună cu ea un an de zile făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui!

— Cum merge luna de miere, Lily?

Mike Mann intră în biroul ei în următoarea miercuri, exact când ea se pregătea să plece acasă.

— Minunat!

Avusese o zi îngrozitoare, dar reuşi să zâmbească.

— Ceva probleme?

— Nu, de ce ar fi? întrebă ea repede.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să vorbească despre viaţa ei cu Nick, mai ales în faţa lui Mike. Faptul că soţul ei o evita de parcă ar fi avut o boală molipsitoare însemna că aveau probleme? Avea vreo importanţă că nu-l mai văzuse de trei zile?

— Suntem foarte fericiţi.

— Mă bucur, zise Mike.

Îşi încrucişă braţele la piept şi o privi cu atenţie.

— Am de gând să vă stric buna dispoziţie.

— Cum adică?

— Wagman mi-a dat permisiunea să stau la voi câteva zile, ca să verific sistemul de securitate. Sigur, dacă n-aveţi nimic împotrivă, adăugă el zâmbind larg.

Zâmbetul acesta dăduse gata câteva tehniciene din laboratorul în care lucra Mike, dar asupra lui Lily nu avea niciun efect.

— Promit să nu vă deranjez, porumbeilor. Nici n-o să ştiţi că sunt acolo!

Lily rămase fără cuvinte. Era din ce în ce mai rău!

— Sigur, acceptă ea, ştiind că nu avea altă soluţie. Când o să vii?

— Diseară. N-are niciun rost să amân.

— Diseară.

Pentru Lily, cuvântul suna ca o sentinţă. Nick nu mai spusese

nimic despre ce se întâmplase sâmbătă seara şi nici nu renunţase la înţelegerea lor, dar această vizită s-ar putea să-l scoată din sărite! Cum o să-i explice lui Wagman? Şi cum o să-l împiedice pe acesta să răspândească vestea în tot institutul?

— Da, dar o să vin după cină.

Se aplecă spre ea şi-i făcu cu ochiul.

— Am o întâlnire fierbinte cu sora şi cu nepoata mea de nouă ani.

— După cină, repetă Lily.

— Ne vedem atunci!

O salută milităreşte şi ieşi din birou. Lily îşi strânse lucrurile, grăbindu-se să ajungă acasă. Era sigură că Nick va exploda când va auzi, dar cel mai tare se temea să nu cumva să-şi strângă lucrurile şi să plece. În dormitorul principal era o canapea, aşa că puteau dormi în aceeaşi cameră, fără ca Mike să bănuiască ceva. Oricum, era vorba de numai câteva nopţi.

Când ajunse acasă, găsi o linişte deplină. Se aşteptase la asta, de vreme ce Nick se retrăgea în camera lui înainte ca ea să vină acasă şi stătea acolo toată noaptea. Într-un fel, o amuza gândul că o considera atât de periculoasă încât nu îndrăznea să dea ochii cu ea, dar adevărul era că se simţea ca o paria.

Aruncă paltonul pe balustradă şi începu să urce scările. Când ajunse în faţa dormitorului lui, îşi adună tot curajul şi bătu la uşă.

— Ce e? se auzi vocea lui morocănoasă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

După câteva secunde care i se părură lui Lily o eternitate, Nick deschise uşa. Îmbrăcat în blugi şi pulover, părea obosit şi neprietenos, dar, pentru că nu-l văzuse de trei zile, ea avea impresia că era absolut minunat.

— Despre ce?

— Mă tem că n-o să-ţi placă.

Expresia lui nu se schimbă.

— Să auzim.

— Conducerea institutului vrea ca Mike să stea aici câteva nopţi ca să verifice cum funcţionează Homer.

Doar o secundă, maxilarul lui se încordă.

— Înţeleg.

— Speram să înţelegi.

— Când?

— Vine chiar în seara asta. Să nu-ţi faci griji, se grăbi ea să-l asigure. În camera mea este o canapea pe care o să dorm. N-o să te deranjez.

— Eu o să dorm pe canapea. Şi nu promit nimic.

O sfredeli cu privirea.

— Dacă nu eşti mulţumită sau crezi că n-o să te descurci, spune-mi acum.

— Mă descurc, răspunse ea repede. Toată lumea crede că suntem căsătoriţi în adevăratul sens al cuvântului şi aşa va rămâne!

— Bine.

— Şi încă ceva! Dacă nu vrei să joci rolul soţului devotat, pot să-i spun lui Mike că ne-am certat. În felul ăsta, nici n-o să-l vezi în seara asta.

Nick îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi ironic.

— Ne-am certat? Aşa, ca doi proaspăt căsătoriţi? Şi nu crezi că o să fie mai rău când o să ne împăcăm? Va trebui să părem fericiţi, să ne sărutăm… Las-o baltă! N-am nevoie de niciun favor, nici din partea ta, nici a lui Mike!

— Bine.

Lily înţelese că trebuia să fie foarte atentă cu Nick, pentru că era foarte suspicios. Coborî în bucătărie şi pregăti cina, timp în care Nick mută în dormitorul principal obiectele personale din camera lui. Chiar dacă nu vor dormi în acelaşi pat, intimitatea era destul de periculoasă pentru amândoi.

Ceva mai târziu, când auzi soneria, Lily tresări puternic. Nick rămăsese la etaj, iar ea nu ştia cum avea de gând să se poarte acum, când Mike sosise.

— Bună, Mike! Intră, te rog!

El intră în casă zâmbitor, cu o mică geantă în mână.

— Bună, Lily.

Se uită de jur-împrejur, plin de curiozitate.

— Uitasem ce plăcut e aici! Unde ţi-e jumătatea?

— E sus.

— Mă gândeam că o să fiţi ocupaţi, poate pe canapeaua aia grozavă…

— Ne-am abţinut, pentru că ştiam că o să vii.

— Păcat!

Zâmbi larg şi-i aruncă o privire semnificativă.

— Pot să mă uit puţin pe aici, să mă familiarizeze cu locul? N-am mai fost aici de când s-a făcut inaugurarea casei.

— Sigur, te rog!

Îl privi plimbându-se prin casă şi se întrebă cum de uitase de înclinaţia lui spre astfel de glume. Obişnuia s-o tachineze, ştiind exact care erau subiectele despre care îi greu să vorbească în public.

Neştiind ce să facă, urcă scările şi-l căută pe Nick. Chiar dacă avusese probleme cu el, simţea că-i putea fi aliat în zilele când trebuia să-l suporte pe Mike în casa lor.

— Parcă am auzit soneria, spuse Nick când o văzu.

— Da, a venit.

El o privi cu atenţie.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu, nimic… încercă ea să evite subiectul.

— Nu-i adevărat. Ce ţi-a spus?

Lily ridică din umeri.

— Nimic grav. Îi place să mă tachineze şi glumeşte pe seama… pe seama vieţii noastre sexuale.

— Da, îmi amintesc cum te-ai purtat când prietenele tale au făcut aceleaşi glume.

— Mă rog, acum e altceva.

— De ce? Pentru că eşti şefa lui?

— De fapt, nu sunt şefa lui. Lucrează la acest proiect pentru că aşa a hotărât Wagman, dar face parte dintr-un alt departament.

— Atunci? Care e problema?

Ea făcu o scurtă pauză, căutând cuvintele potrivite.

— E un tip enervant. Nu ştiu cum face, dar te bate la cap exact atunci când vrei să fii lăsat în pace! În plus, discută despre subiectele care te deranjează sau care te fac să nu te simţi în largul tău. Nu cred că e o coincidenţă, pentru că aşa face mereu.

— Da?

— Mda… Nu ştiu, poate eu am greşit.

Brusc, Mike deschise uşa şi-i vârî capul în cameră.

— Nu mă băgaţi în seamă, le spuse el, bine dispus. Promit să nu scot nicio vorbă dacă vrei s-o iei în braţe şi s-o duci pe canapeaua aia fantastică pe care am văzut-o în salon.

Nick se strâmbă şi murmură câteva cuvinte pe care Mike nu le

putu auzi.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

— De douăsprezece zile.

— Dar nu mai ţineţi socoteala, nu? râse Mike.

Ieşi înapoi în hol şi se uită către Lily.

— Aceea e camera mea? Arătă el spre camera de vizavi.

— Da. Baia e pe hol, în stânga.

— Grozav. Cred că, mai târziu, o să lucrez la maşinăria aia care vă face probleme, aşa că o să fac zgomot. Să nu vă speriaţi! Noapte bună, Lily, Nick! Să nu staţi până târziu!

— Noapte bună, reuşi să spună Lily.

Animozitatea dintre cei doi bărbaţi era evidentă. Lily trase aer în piept, preocupată de altceva – cum

Va putea sta în aceeaşi cameră cu Nick Donahue fără să-i cadă în braţe?

Capitolul 8

Nick închise uşa şi se sprijini de ea.

— Ai văzut? întrebă Lily. De ce vorbeşte aşa?

— Pentru că e gelos, Lily.

— Dacă ar şti adevărul…

Un alt gând îi încolţi în minte şi se încruntă.

— Dacă bănuieşte ceva? Doamne, Nick, crezi că a aflat ceva?

— Nu, zise Nick, foarte sigur pe el.

— De unde ştii?

— E mult prea gelos şi nu se gândeşte la altceva. Ştiu exact cum simte. Şi eu sunt mult prea înfierbântat şi plin de dorinţă şi nu mă mai pot gândi la altceva.

Lily făcu ochii mari, uimită de declaraţia lui. Inima îi bătea cu putere. Nick îi spusese că o doreşte! În ciuda părerii lui despre relaţia dintre un bărbat şi o femeie, fusese în stare să recunoască faptul că Lily nu-i era indiferentă.

— E atât de important să fii raţional?

— Tu eşti inginerul în casa asta! Spune-mi tu!

— Toată lumea crede că inginerii sunt oamenii raţionali, că folosim deducţii logice pentru a rezolva problemele cu care ne confruntăm.

Privind-o în ochi, Nick se apropie de ea.

— Şi nu e aşa?

— Sigur că nu, clătină ea din cap.

Mişcarea îi răvăşi părul, făcându-l să cadă în valuri peste umeri. Nick o privi fascinat, iar Lily îşi aminti cât de mult îi plăcuse părul ei la nunta lui Ivy.

— Cei mai mulţi nu înţeleg că, pentru a ajunge la soluţiile căutate şi invidiate de toată lumea, trebuie să renunţăm la logică şi să ne lăsăm conduşi de instinct.

— Serios?

Mai făcu un pas către ea, iar Lily nu se feri.

— Şi în situaţia asta? N-ai nicio idee despre ce ar trebui să facem acum?

— Am impresia că te-ai gândit tu la ceva.

El oftă prelung.

— Da. Dar ideile mele sunt nebuneşti, ba chiar periculoase!

— Uneori aşa e mai bine.

— Doamne, Lily!

O luă în braţe, lăsându-se pradă dorinţei care-l stăpânea. Lily răspunse sărutului lui cu aceeaşi pasiune, agăţându-se de el cu putere. Nick făcu doi paşi înapoi şi se sprijini de uşă, trăgând-o pe Lily aproape. Ea simţea trupului lui puternic atât de încordat, încât roşi şi se cuibări la pieptul lui.

— Mi-am promis că n-o să fac asta, zise el.

— De ce?

— Căutăm necazul cu lumânarea! Raţiunea îmi spune să mă opresc, dar corpul meu îmi dă undă verde.

Gândul că el s-ar putea îndepărta din nou îi dădu lui Lily un curaj nebănuit. Îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută prelung.

— Ce schimbare! comentă ea, zâmbind uşor. Sindromul acesta de semafor „lumină roşie – lumină verde" aparţine femeilor, nu? Mai ales la începutul relaţiei!

Îşi dădu capul pe spate şi-l privi în ochi.

— Taci, Lily! îi ceru el. Uită ce-am spus şi lasă-te în voia simţurilor…

Nici nu putea face altceva în timp ce mâniile lui se plimbau în voie pe spatele, umerii, sânii ei. Când degetele lui ajunseră la nasturii bluzei, ea închise ochii şi i se oferi în întregime. Simţind abandonarea

ei, Nick o luă în braţe şi o purtă către pat. Se aşeză lângă ea şi o mângâie pe tot corpul, insistând asupra conturului feţei, apoi coborî către sânii ei plini. Lily nu mai îndrăznea să respire, atentă la toate senzaţiile, trăirile, valurile de căldură care o invadau. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi voia ca el să ştie acest lucru.

— Te iubesc, Nick.

Trupul lui deveni brusc de gheaţă.

— Nu spune asta.

— Îmi pare rău.

Îi venea să-şi tragă palme! Ar fi dat orice să-şi retragă vorbele, dar era prea târziu. Încă o dată, distrusese totul din pricina firii ei impulsive!

— Ţi-am spus că aşa se va întâmpla dacă o să ne prefacem că suntem îndrăgostiţi!

El se rostogoli pe spate şi-i acoperi ochii cu un braţ.

— Ce vrei de la mine, Lily?

— Credeam că e foarte clar. Vreau să facem dragoste.

— Şi apoi?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— La naiba! Nu ştiu ce vreau să spun… Ştiu doar că dragostea complică totul.

— Înţeleg.

Lily se ridică din pat şi îşi încheie bluza.

— Tu voiai doar o relaţie sexuală, fără niciun fel de implicare, iar eu am stricat totul când am vorbit de dragoste, nu?

— Da. Nu! Fir-ar să fie, nu am vrut să spun asta!

Nick se ridică şi el.

— Acum câteva seri, când mi-ai spus că mă iubeşti, am crezut că a fost o exagerare. Prietenii tăi erau de faţă, toată seara încercasem să le arătăm cât suntem de îndrăgostiţi, aşa că nu am crezut că vorbeai serios.

— Ai dreptate. Nu poţi să uiţi că am spus asta?

— Nu, nu pot. Acum mi-ai arătat foarte clar ce simţi şi… Eşti vulnerabilă, Lily, nu pot să profit de tine. Îmi pare rău! Nu ştii cât de mult regret că nu m-am stăpânit!

Lui Lily nu-i venea să creadă ce auzea. Voia să fie un domn, să se poarte cuviincios cu ea! Dar era o femeie în toată firea şi putea să hotărască singură dacă cineva profita de ea sau nu.

— Poate crezi că dragostea e o capcană. Sunt unii care au această impresie…

— Eu sunt unul dintre aceia, Lily. Am fost un prost dacă am crezut că putem face dragoste, că ne putem bucura de o noapte de vis şi apoi să ne vedem de viaţa noastră ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu merge aşa!

Îi luă palmele între ale lui şi o privi în ochi.

— Nu vreau să te păcălesc, Lily. Meriţi să fii cu cineva care să răspundă sentimentelor tale, pe care să te poţi baza, care să-şi asume relaţia. Acel cineva nu sunt eu!

— De unde ştii? întrebă ea, încercând să-şi stăpânească furia.

Nimeni nu-i cerea să fie un martir sau un sfânt! Cu siguranţă nu ea!

— Tot ce ştiu acum e că sunt foarte atras de tine. N-am mai simţit niciodată aşa ceva, pentru nicio femeie…

— Şi asta ar trebui să mă consoleze?

— Nu chiar, recunoscu Nick.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Nu e vina ta, ci a mea. Să fiu sincer, m-am bucurat când te-am auzit. Poate chiar prea mult! În mod clar, îmi e mult mai greu să mă concentrez la muzica mea.

Era gata să strige la el, dar ultimele lui cuvinte o opriră. Acceptase să se însoare cu ea ca să aibă timp şi spaţiu pentru lucrarea lui, iar acum îi spunea că era distras din cauza ei. Ştia cât de importantă era muzica pentru el, doar şi ea avea planurile ei legate de doctorat. Pentru asta se măritase cu un tip despre care nu ştia mai nimic, nu? Nu era vina lui că ea ajunsese să-l iubească.

— Tot mai cred că greşeşti, spuse ea.

— Poate.

— E şi vina ta. E nevoie de două persoane pentru asta!

— Ştiu.

— Şi ce e de făcut?

— Trebuie să încerc să stau cât mai departe de tine şi să mă concentrez asupra simfoniei, aşa cum am hotărât atunci când am intrat în nebunia sta.

— Să înţeleg că luna de miere s-a terminat, zise ea, cu aroganţă. Am să mă duc la culcare. Canapeaua e acolo.

Intră în baie şi se schimbă în cămaşa de noapte, apoi se întoarse

şi se băgă în patul care părea mult prea mare pentru o singură persoană. Nu ştia dacă ce se întâmplase era de plâns sau de râs. Femeia îşi deschide sufletul, îi spune bărbatului că-şi iubeşte şi se aşteaptă ca lumea lui să se schimbe! Ce prostie! Era clar că aşa ceva nu se va întâmpla în cazul lui Nick…

Da, ea era impulsivă şi nechibzuită. Da, el era atent şi precaut. Dar asta n-o făcuse pe Lily să-şi nege sentimentele. Ştia foarte bine ce crede el despre o relaţie adevărată şi despre căsătorie – reacţia lui la vederea verighetei fusese elocventă.

Şi totuşi… Firea ei optimistă o făcea să creadă că lucrurile se puteau rezolva, chiar şi cu un încăpăţânat ca Nick.

Ce bine ar fi fost dacă şi-ar fi ţinut gura!

A doua zi, Nick se trezi dis de dimineaţă. Întocmai ca un hoţ, se îmbrăcă şi se strecură din cameră, încercând să n-o trezească pe Lily. Respira regulat şi era atât de frumoasă, cu părul ei lung răsfirat pe pernă… Ar fi vrut atât de mult să fie lângă ea! Dar era sigur că, dacă s-ar apropia acum de ea, ar fi respins cu duritate. Şi pe bună dreptate!

Nick era bucuros că Michael Mann nu se trezise încă. Nu credea că putea fi politicos faţă de colegul lui Lily, mai ales în această dimineaţă. Din punctul lui de vedere, Mike era vinovat de tot ce se întâmplase. Venirea lui declanşase un sentiment de posesiune pe care Nick încerca din toate puterile să-l ascundă, îl enervase cu toate glumele şi aluziile lui, îi amintise că era însurat cu acea femeie superbă!

Iar Lilv… îl luase complet pe nepregătite cu declaraţia ei. Nu ştia că acesta era doar începutul coşmarului? Toată viaţa lui, o văzuse pe mama sa manipulându-i tatăl. Se folosea, foarte subtil, de dragoste, de sex, de jurămintele făcute la căsătorie, ca să nu mai amintească de reproşurile interminabile.

Îi plăcea să locuiască împreună cu Lily şi nu voia ca relaţia lor să se schimbe. Era o femeie deosebită, cu simţul umorului şi al auto-ironiei. Tot ce spera Nick era să nu fi stricat totul prin purtarea lui de aseară.

Când coborî scările, îl văzu pe Homer patrulând prin salon. Părea în regulă, ceea ce însemna că Mike reparase defecţiunea şi urma să plece mai curând. Grozav! Nick se duse către panoul pe comandă instalat în perete şi introduse codul pentru a-l opri pe Homer din activitatea lui de supraveghere. Altfel, ar fi reacţionat la mişcările pe

care le făcea el şi ar fi dat alarma, trezindu-i pe Lily şi pe Mike.

Zece minute mai târziu, cu o cană de cafea în mână, Nick se închise în camera lui de lucru. Pe pian erau hârtiile cu prima parte a simfoniei, la care lucrase cu o zi în urmă. Cântă câteva acorduri şi se încruntă, nemulţumit. Sunetele era comune, liniare, nu aveau nimic din grandoarea pe care o dorea el.

Gândurile îi zburară la Lily şi oftă prelung. Avea să fie o zi lungă şi un an şi mai lung!

Lily se trezise de îndată ce Nick se ridicase de pe canapea, dar se prefăcuse că dormea până când el ieşise din cameră. Nu voia să pară prea insistentă şi, în plus, avea şi ea nevoie de timp. Trebuia să găsească o cale de a ieşi din situaţia încurcată de care ea era responsabilă.

Se îmbrăcă repede şi coborî. După cum bănuia, Nick se baricadase deja în camera de lucru. Auzi câteva note şi recunoscu marşul de nuntă pe care îl compusese pentru Ivy şi Steve. Oare îl cânta aşa, pentru încălzire, sau îşi amintea de momentul în care începuseră toate necazurile?

— Bună dimineaţa, Lily.

Tresări puternic şi se întoarse către Mike. Era gata să strige la el pentru că o luase prin surprindere, dar îşi dădu seama că nu Mike era ele vină pentru că era prost dispusă.

— Bună dimineaţa. Vrei o cafea?

Încercă să zâmbească, aşa cum îşi imagina că ar trebui să facă o tânără aflată încă în luna de miere.

— Da, acceptă el.

Luna de miere! Ce idee nebunească avusese! Şi totul pentru că ea avusese nevoie de un logodnic ca să stea în casa „Lifestyle 2000”! Trebuia să-şi rezolve singură problemele, de ce fusese nevoie să-i implice şi pe Ivy şi Nick?

Mike luă o înghiţitură de cafea şi o privi cu atenţie.

— Unde e Nick? întrebă el, curios.

— S-a apucat deja de lucru. Nu-l deranjez niciodată când compune.

— Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă cea care l-ar întrerupe ai fi tu, zise Mike.

Lui Lily îi veni să-l strângă de gât când văzu zâmbetul larg.

— Am o veste bună. Imediat ce termin cafeaua, ai scăpat de

mine. Am verificat totul şi Homer funcţionează foarte bine.

— Grozav!

Cu ceaşca de cafea în mână, se îndreptă spre camera de lucru.

— Îi spun „la revedere" lui Nick şi…

— Nu-i o idee prea bună, se opuse Lily. E foarte ocupat şi, după cum ţi-am spus, vrea să fie lăsat în pace. Am să-i transmit eu salutările tale, fii fără grijă.

Dar Mike nu putea fi convins. Deschise camerei în care se afla Nick şi salută vesel.

— 'neaţa, Nick! Ce devreme te scoli! Cum merge muzica, totul e în regulă?

— Mike…

Nick îi aruncă o privire de gheaţă şi se uită apoi către Lily, care stătea speriată în cadrul uşii, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Văd că mi-ai adus şi mie o cafea, zise el.

Lily pricepu aluzia, veni către el şi i-o dădu. Spre surprinderea ei, Nick îi înconjură talia cu braţul şi o privi drăgăstos.

— E atât de atentă cu mine, comentă el către Mike.

— Eşti un bărbat norocos, răspunse acesta.

Lily ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, în semn de mulţumire pentru purtarea lui, chiar dacă ştia foarte bine că îl deranja întreruperea. În plus, îi fusese foarte teamă ca Nick să nu plece, uitând cu totul de simfonie. Dar era clar că era gata să continue farsa, să-şi ţină promisiunea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat noaptea trecută.

Atunci, pe loc, Lily jură să facă tot posibilul pentru a-i acorda spaţiul şi intimitatea de care avea nevoie. Ce mai putea face, de vreme ce se îndrăgostise de el?

— Nu, eu sunt cea norocoasă, spuse Lily încet.

Îi trecu mâna prin păr lui Nick, cu un gest plin de afecţiune. Acesta o trase pe scaun, lângă el, şi o privi cu atenţie, parcă acuzator. Oare era supărat? se întrebă în sinea ei Lily.

— Văd că sunt în plus aici, zise Mike, interpretând greşit privirea lui Nick. Ar fi mai bine să plec. Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

Lily sări în picioare.

— Nu vrei să mănânci nimic? Am în frigider tot ce-ţi poftеşte inima.

Îl îndemnă pe Mike să iasă din cameră şi închise uşa, bucuroasă

că şederea lor nu se prelungise. Nick putea fi atât de ursuz uneori!

Din fericire, Mike refuză micul dejun, îşi luă geanta din dormitor şi plecă imediat. Lily respiră uşurată la gândul că nici ea, nici Nick nu vor mai fi nevoiţi să joace rolul cuplului îndrăgostit. De îndată ce va

Verifica dacă toate sistemele funcţionau în casă, avea să plece şi ea la birou. Oricum nu se aştepta ca Nick s-o caute.

Dar se înşela. Nick apăru în hol în timp ce ea se pregătea de plecare.

— Fugi de la locul faptei?

Ea ridică privirea, uimită, şi-l măsură din cap până-n picioare.

— Nu ţi-e greu să manevrezi pedalele pianului cu picioarele goale? întrebă ea, cu ochii la tălpile lui goale. Bănuiesc că sunt reci…

Nu ştia de ce trăgea de timp, dar i se părea că aşa e mai bine.

— M-am obişnuit, spuse el. Şi nu schimba subiectul!

— Nu ştiam că avem un subiect de discuţie. Te referi la noaptea trecută? Am crezut că am lămurit totul.

— Nu, mă refer la ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta? A, atunci când Michael a intrat în sanctuarul tău? Îmi pare rău, dar a insistat să-şi ia rămas bun. Ştii ce încăpăţânat este!

— Sigur nu a fost ideea ta?

— Doamne Dumnezeule! De ce aş face aşa ceva?

Se uită la el, fără să priceapă.

— Doar ştiu cât de mult urăşti să fii deranjat.

— Exact, spuse el scurt.

— Ce vrei să spui? Că eu l-am trimis la tine, doar ca să te enervez?

— Aşa ai făcut?

— Sigur că nu!

Îşi puse fularul la gât.

— Zău, Nick! Aseară, când ţi-am spus că luna de miere s-a terminat, am glumit! Nu ţi-am declarat război.

Ideea i se părea atât de amuzantă, încât începu să chicotească. Ieşi din casă, lăsându-l tensionat şi gata de ceartă, deşi nu avea niciun motiv. Lily nu îl convinsese să se însoare cu ea ca să-i facă lui viaţa amară – şi nici ei. Ea dorise ca amândoi să se simtă bine şi să-şi poată vedea de munca lor.

Cu siguranţă greşise când îşi dezvăluise sentimentele, pentru că

Nick avea impresia că totul făcea parte dintr-un plan bine pus la punct. Sigur, nici el nu fusese de gheaţă, dar, din pricina unor experienţe din trecut, lua în serios sintagma „lupta dintre sexe". Trebuia să-i arate că lucrurile puteau sta şi altfel.

Capitolul 9

Următoarele trei zile trecură fără evenimente deosebite. Lily se întâlnise cu Nick doar de trei ori – de două ori în hol şi o dată în bucătărie când îşi făcea, din nou, omletă. Nu se săturase să mănânce acelaşi lucru? se întrebase ea. Ar fi vrut să se ofere să-i pregătească cina, dar se oprise în ultima clipă. De fiecare dată când se întâlniseră, Nick fusese politicos, dar distant, iar ea se purtase la fel.

Pentru că Homer funcţiona bine, Lily făcuse nenumărate experimente în casă şi fusese foarte mulţumită de rezultate. Totul părea să intre în rutină, aşa cum şi-au dorit de la bun început amândoi. Era adevărat, o văzuse la sfârşit de săptămână pe Ivy şi-şi dăduse seama că-i lipsea ceva, în domeniul sentimental. Şi ce dacă? Mai importante erau proiectul şi doctoratul ei.

În a patra dimineaţă, Lily se hotărî să schimbe abordarea. Nick se purta atât de rece cu ea pentru că voia să o protejeze, să nu-i facă niciun rău. Iar asta însemna că ţinea la ea, nu? Altfel n-ar fi ezitat nicio clipă înainte să accepte ce-i oferise ea din toată inima. Sau poate conştiinţa lui nu-i permitea să facă asta. Mai avea unsprezece luni de stat cu ea şi cu siguranţă nu avea unde să se ducă în cazul în care rupea înţelegerea. Simfonia era foarte importantă pentru el şi ar fi făcut orice era nevoie ca să aibă timpul şi spaţiul pentru compunerea ei. Dar cum putea avea inspiraţie, dacă se închidea în sine la cea mai mică încercare de apropiere? Chiar nu se gândise că posibil să se îndrăgostească de el, în condiţiile în care stăteau împreună şi pretindeau că sunt căsătoriţi?

Era momentul să ia iniţiativa, să pună capăt acestui război rece, pentru binele amândurora. În timp ce se îmbrăca, îi veni ideea. Avea să gătească pentru Nick!

Oare era bine? se întrebă ea. Da! În felul acesta, va avea conştiinţa împăcată atunci când colegii şi prietenii o vor întreba despre viaţa ei de familie. Măcar nu va simţi, din nou, că îi minte. Şi nici nu mai putea aştepta o altă ocazie care să-i oblige să fie împreună – o vizită

neaşteptată cum a fost cea a lui Mike.

Da, aşa va face! Se hotărî ea.

Diseară!

Lily trebăluia prin bucătăria modern utilată, fredonând o melodie pe care o auzise la radio. Nu mai avusese parte de o mâncare gătită în casă de când… de când plecase din casa părintească şi se măritase cu Nick. De atunci cumpărase numai semipreparate, dar se terminase cu ele! Iar dacă Nick era deştept, atunci nu va mai fi nevoit să se chinuiască cu omleta! zâmbi ea.

Puse friptura, cartofii şi salata pe masă, aşezând totul ca un bufet. Era treaba lui ce va face după ce îşi va umple farfuria, dar se baza pe faptul că o mâncare apetisantă putea îmblânzi inima unui bărbat.

Trase aer în piept, se duse către camera lui de lucru şi bătu la uşă.

— Intră, răspunse Nick cu o voce neutră.

— Bună, îl salută ea cu un zâmbet cald. Ţi-e foame?

El se întoarse către ea şi o privi iscoditor.

— Am pregătit cina, adăugă Lily repede. Friptură de vită, cartofi şi salată. Poţi să-ţi aduci farfuria aici, dacă vrei să nu-ţi întrerupi lucrul.

El făcu ochii mari.

— Eu te resping, de patru zile fac tot ce pot ca să te evit, iar tu îmi faci de mâncare? Nu înţeleg!

— Nici n-ai ce să înţelegi, nu am niciun motiv ascuns. Trebuia să văd cum funcţionează bucătăria, cu toate aparatele ultramoderne de acolo, şi cel mai bun mijloc de a face asta era să pregătesc ceva de mâncare.

Zâmbi când văzu chipul lui uimit.

— Să fiu sinceră, am avut un motiv. Am vrut să nu mai mințim pe toată lumea. Acum putem să spunem că îţi gătesc mâncăruri gustoase, că te răsfăţ ca orice soţie iubitoare. Şi îmi place să gătesc, doar că nu prea am timp.

Lily ştia că ar fi mai bine să tacă. Vorbea fără şir pentru că era foarte emoţionată şi inima îi bătea nebuneşte. Nick se ridică de pe scaun, iar ea avu impresia că arăta mai slab şi mai obosit. Fii serioasă! Se certă în gând. Doar nu crezi că-i pasă de tine sau că ţi-a simţit lipsa.

Se opri în faţa ei şi o cercetă cu atenţie, de parcă ar fi încercat să găsească o explicaţie pentru schimbarea ei bruscă de atitudine. Era cel

mai suspicios bărbat pe care-l întâlnise în toată viaţa ei.

— Ai mâncat? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu.

— Atunci, vino. Se răceşte.

Îi făcu semn să o ia înainte şi o urmă. Oare ce punea la cale? Probabil că era o nouă tactică, dar îşi dorea atât de mult să fie cu ea, încât era gata să accepte orice motiv. Când simţi aromele îmbietoare care veneau dinspre bucătărie, toată rezistenţa lui se topi.

Îl conduse în sufragerie. Când văzu bufetul pregătit, Nick se întrebă cum ar reacţiona Lily dacă el şi-ar umple farfuria şi apoi s-ar întoarce în camera de lucru. Probabil nu l-ar mai invita niciodată la masă. Şi pe bună dreptate!

Şi totuşi, nu putea accepta tot ce voia ea. Deşi îl atrăgea ideea acestei cine cu Lily, trebuia să-i explice cum stăteau lucrurile.

— Arată grozav, spuse el sincer.

Îşi puse câteva felii de carne şi cartofi prăjiţi pe farfurie, apoi folosi o alta pentru salată şi chifle.

— Mulţumesc, Lily. Apreciez gestul tău. Îmi pare rău că… sunt într-un moment foarte important şi ar fi mai bine să mă întorc la pian.

— E în regulă, înţeleg, zise ea.

I se păru că văzu o urmă de dezamăgire pe chipul ei. Sau poate ar fi vrut să-i tragă una pentru că nu îndrăznea să stea cu ea şi fugea să se adăpostească! Plin de regrete, Nick ieşi din cameră cu farfuriile în mână.

Ar fi fost chiar atât de rău dacă ar fi stat şi i-ar fi ţinut companie, măcar câteva minute? se întrebă el. Da, veni imediat răspunsul. Era deja în urmă cu lucrul pentru că nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Lily. Ar fi mult mai greu dacă ar vedea-o râzând, zâmbind, vorbind cu el, trecându-şi mâna prin păr. Era ultimul lucru de care avea nevoie! îi spusese de la bun început că nu vrea să se apropie de ea şi nu se răzgândise. Nu putea să facă aşa ceva.

Dar, spre surprinderea lui, Lily continuă să-l invite la cină şi în serile următoare. Spunea că trebuie să determine tot felul de constante şi coeficienţi, aşa că avea nevoie de mai multe experimente.

În a patra seară, înţelese că nu mai poate pleca în camera de lucru. Lily nu era soţia lui, dar nici menajera lui nu era. Merita acest lucru, pentru efortul depus, pentru strădania de a-i face pe plac.

— Te-ai întrecut pe tine, îi spuse el când văzu ce pregătise.

Pe masă erau paste cu parmezan, busuioc şi sos de roşii care miroseau dumnezeieşte, trei tipuri de salate, pâine făcută în casă şi vin roşu. După ce-şi umplu farfuria, se aşeză la masă şi-şi trase un scaun.

— Ai nevoie de companie?

Aşteptă răspunsul ei cu strângere de inimă. Poate că acum se răzgândise ea!

— Sigur, răspunse Lily, veselă.

Ştia că bucuria ei era sinceră, pentru că Lily, în totalitate, era o femeie sinceră. Erau atât de multe lucruri care-i plăceau la ea, dar toate îl făceau să fie nervos şi emoţionat. Era bună, generoasă, amabilă… N-ar fi trebuit să ştie atât de multe lucruri despre ea.

Lily se aşeză în faţa lui.

— E totul în regulă în cameră de lucru? întrebă ea, oferindu-i un pahar de vin.

— Da.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

— Mulţumesc, Lily. Am tot ce-mi trebuie.

Iar ce nu avea, nu îndrăznea să-i ceară.

— Bine, zâmbi ea.

Conversaţia se înfiripă foarte uşor. Lily îi vorbi despre casă, despre designul ei unic, despre experimentele pe care le făcea zilnic. Nick intervenea destul de rar cu o întrebare sau un comentariu, mulţumindu-se s-o privească. Ochii albaştri străluceau, iar părul ei roşu părea să-i reflecte cu exactitate personalitatea – exuberantă, vibrantă. Ştia foarte bine că n-ar trebui să-şi permită luxul de a se simţi bine în compania ei, dar nu se putea stăpâni. Ştiuse foarte bine ce risca în momentul în care se aşezase cu ea la masă, însă prefera să piardă o bătălie şi nu războiul.

— Ai simţit şi tu?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere.

— Ce anume?

— Aerul rece. Nu simţi?

Aerul rece era ultimul lucru pe care l-ar fi simţit, dar nu voia să recunoască acest lucru în faţa lui Lily.

— Acum, că mi-ai atras atenţia… Cred că vine de acolo, arătă el spre hol.

Ea se ridică.

— Mă duc să verific computerul. Termină de mâncat, nu

durează mult.

Când se întoarse, părea îngrijorată şi puţin speriată.

— Ce e?

— Homer iar ne face figuri.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Uşa de la intrare era larg deschisă. Îmi amintesc foarte bine că am închis-o atunci când am venit acasă. Tu n-ai ieşit afară, nu?

— Nu.

— Mă rog, nu contează cine a lăsat uşa deschisă. Robotul ar fi trebuit să anunţe acest lucru. Te superi dacă faci o tură prin casă? Sunt sigură că există o explicaţie logică, dar vreau să fiu sigură.

— Nicio problemă, zise Nick ridicându-se de la masă.

Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi în regulă.

— Stai aici, îi ceru el. Vin imediat.

— Mi-aş fi dorit să avem un câine, murmură ea.

El cercetă fiecare cameră în parte, dar nu găsi nimic în neregulă. Deschise uşa şi se uită şi în curte, dar şi aici totul părea normal. Se întoarse în sufragerie şi o găsi pe Lily strângând masa.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, îi spuse ea când îl văzu.

— Nicio problemă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, apar tot felul de încurcături. Mă simt vinovată că atâtea lucruri merg prost şi nu poţi să lucrezi.

Încercă să râdă.

— Vezi? De aceea gătesc în fiecare seară. Am conştiinţa încărcată…

— Dintre toţi oamenii pe care-i cunosc, tu ai cele mai puţine motive să ai conştiinţa încărcată.

— E unul din cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus cineva. Mă temeam să nu spui că eu am pus asta la cale, ca să te scot din vizuina ta. Era imposibil, nici măcar nu ştiam că o să luăm masa împreună.

— Despre ce e vorba, Lily? întrebă el serios.

— Nu ştiu exact. Poate e doar imaginaţia mea, dar e a doua oară când Homer o ia razna fără un motiv serios. Mă trec fiorii! Poate că în pădure e un psihopat care se joacă cu noi şi aşteaptă momentul potrivit.

— Ai văzut prea multe filme! Cine ar putea avea acces la robot? Cine l-ar putea reprograma?

— Nu ştiu. Homer a funcţionat de minune în perioada de probă. Mi se pare ciudat ca acum să aibă probleme, mai ales că Mike m-a asigurat că totul e în regulă.

— O, nu! gemu Nick. Asta înseamnă că Mike o să vină aici din nou?

Lily izbucni în râs.

— O să vorbesc cu el, poate îl conving să duc robotul la institut şi să-l verifice acolo. Gata cu discuţia asta! Ce zici de ceva dulce? În drum spre casă am cumpărat plăcintă cu mere. E grozavă!

— Mă răsfeţi cu atâta mâncare.

Ea râse din nou, un sunet cristalin care-i făcea plăcere lui Nick.

— Ăsta e planul meu!

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu două farfurii cu plăcintă şi două furculiţe. În loc să se ducă la pian, Nick se aşeză din nou la masă. Ca să nu se simtă vinovat. Încercă să se convingă că Lily nu se simţea bine şi nu putea s-o lase singură.

— Cum merge lucrul? întrebă ea.

— Bine.

Încă o minciună!

— Am o idee foarte interesantă, vreau să combin cele două lucruri pe care le iubesc – muzica şi baseball-ul.

— Sună foarte neobişnuit. Cred că părinţii tăi sunt foarte mândri de tine.

— Tatăl meu ar fi fost mândru dacă aş fi acceptat bursa sportivă care mi-a fost oferită la terminarea colegiului. El ar fi vrut să devin jucător profesionist, nu muzician.

Lily dădu din cap în semn de aprobare.

— Înţeleg de ce ar fi vrut să fii sportiv. El e antrenor, nu?

— Mda, antrenor la o şcoală generală.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nimic, dar… Când era tânăr, a avut ambiţii mari. A vrut să devină antrenor în liga naţională, pentru că avea potenţial.

— Ce s-a întâmplat?

Nick se foi în scaun, stânjenit. Nu era un subiect despre care putea discuta cu uşurinţă.

— A primit o ofertă să fie antrenor secund la echipa unui colegiu renumit. Adeseori, astfel de slujbe sunt un mijloc de a ajunge la profesionişti. Mama nu a vrut ca tata să accepte slujba, pentru că ar fi

trebuit ca întreaga familie să se mute în Ohio. Eu şi fratele meu ne-am dorit foarte mult să fie de acord, dar în cele din urmă a refuzat. N-a vrut să se opună mamei. Şi, deşi i-a promis că o să rămână în Marlborough, mama a început să aibă crize, de fapt atacuri de panică. S-a dovedit că suferă de agorafobie şi acum nu mai iese din casă deloc.

— E îngrozitor, Nick!

Din instinct, întinse mâna spre el, dar şi-o retrase rapid.

— Pentru amândoi, continuă ea. Dar n-ai de unde să ştii ce s-ar fi putut întâmpla. Poate că n-ar fi rezistat stresului pe care-l implică viaţa sportivă şi ar fi hotărât să se întoarcă aici. Poate a fost mai bine aşa.

— Ce vrei să spui?

— Din câte am văzut şi am auzit, îi place să lucreze cu copiii.

— Da, e adevărat că-i place ce face. Dar, cu talentul lui, ar fi putut să antreneze o echipă din Super Bowl.

— Crezi că a antrena o echipă din Super Bowl este mai important? Când sunt la liceu, copiii îşi dezvoltă încrederea în sine, înţeleg ce înseamnă lucrul în echipă. Am impresia că tu regreţi ocazia pierdută mai mult decât el.

Nick vru să protesteze, dar realiză că nu se gândise niciodată la această posibilitate. Poate că lucrurile nu stăteau aşa cum crezuse el şi trebuia… Nu! Toată energia lui era concentrată către Lily şi către muzică şi nu se putea gândi la ceva atât de important.

— Ar trebui să mă întorc la lucru, zise el.

— Bună idee. Şi eu am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

Nick o privi ieşind din cameră şi se gândi că încercase din toate puterile să-l sprijine în munca lui. Nu încercase să-l împiedice sau să-l facă să se răzgândească, aşa cum făcuse mama lui. Ba chiar îl ajutase şi-i pregătise masa. Ştia prea bine că o făcuse pentru el, şi nu pentru experimentele de care-i vorbise. Iar în seara aceasta, o simţise mai aproape de el ca niciodată. Cuvintele ei îi făcuseră mai mult bine decât toate mesele pe care i le pregătise în ultimele patru zile.

Ieşi din sufragerie şi se duse la pian, gânditor. Lista pe care şi-o făcuse în minte şi pe care scrisese toate motivele pentru care n-ar trebui să aibă o relaţie cu Lily era din ce în mai scurtă. Cea care în ochii lumii era deja soţia lui se dovedea o femeie foarte plăcută, raţională, sufletistă. Dar era o femeie! Oare va putea accepta dăruirea lui faţă de muzică? Va înţelege că nu poate să-i acorde atenţia pe care o merita?

El nu era atât de generos ca ea., dar voia să încerce. Problema era că nu ştia dacă poate să-şi asume riscul acestei relaţii. Mai mult decât orice, nu voia ca Lily să sufere.

Capitolul 10

Lily continuă să pregătească mesele de seară şi în următoarele zile, iar Nick ajunsese să aştepte aceste momente cu mai multă nerăbdare decât lucrul la muzica lui. De fapt, nu se mai putea gândi la altceva, chiar dacă ştia că petrece prea mult timp cu ea. Cina nu mai dura o oră, ci două sau chiar mai mult, pentru că îi plăcea foarte mult compania ei.

În acea dimineaţă, se hotărî să se ocupe mai mult de muzica lui. De când apăruse acest ritual în casa lor, nu mai scrisese nici trei rânduri la simfonia lui inspirată din baseball. Poate că era momentul să schimbe tema…

Trase sertarul noptierei şi scoase verigheta pe care Lily i-o dăduse în ziua căsătoriei. Şi-o puse pe deget şi o privi cu atenţie, dar îşi dădu seama că nu era pregătit pentru asta. Auzind-o pe Lily pe hol, aruncă verigheta în fundul sertarului şi-l închise rapid.

— Nick! Nick! Bătu ea în uşă. Te-ai trezit?

— Intră!

Părea atât de agitată, încât Nick îi răspunse înainte să-şi dea seama că era încă în pat, pe jumătate dezbrăcat. Privirea ei zăbovi câteva clipe pe pieptul lui bine conturat.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Am coborât la parter şi am văzut că amândouă uşile, şi cea de la intrare şi cea care dă în grădină, sunt larg deschise.

Îşi acoperi cu palmele obrajii îmbujoraţi, încercând să se liniştească.

— M-am întors repede, nu ştiu dacă e cineva în casă, dar am observat că Homer se plimbă aiurea prin salon, nu cred că e în ordine.

— Sună la poliţie de la telefonul din dormitorul principal, o instrui Nick. Nu coborî! Mă îmbrac imediat şi mă duc să văd ce se întâmplă jos.

Lily ieşi repede din cameră, iar el se îmbrăcă şi verifică cu atenţie curtea şi întreaga casă. Se gândea din ce în ce mai serios că nu era o simplă defecţiune, ci o mână criminală. Nu găsi nimic în neregulă,

niciun semn de intrare prin efracţie, aşa că o chemă pe Lily să-l oprească pe Homer din rondurile lui fără ţintă.

Poliţia sosi în douăzeci de minute şi, după o cercetare atentă, ajunse la aceeaşi concluzie. Înainte de a pleca, poliţistul îi sfătui să renunţe la serviciile robotului în favoarea încuietorilor obişnuite.

— E foarte ciudat, comentă Lily în timp ce pregătea cafeaua. N-ar fi atât de grav dacă Homer s-ar fi defectat, dar de ce deschide uşile? Şi dacă n-o face el, cine? Şi de ce? Ce se întâmplă aici?

Nick o privi cu atenţie.

— Poate cineva încearcă să saboteze proiectul.

— E ridicol! Cine ar vrea să facă aşa ceva?

— Asta te întreb şi eu.

— Nu poate fi Mike! De ce şi-ar sabota propria creaţie? Şi nici directorul nu poate fi… Wagman ţine foarte mult ca lucrurile să meargă bine. Poate Joe de la departamentul de publicitate e supărat că n-a avut ocazia să locuiască aici. Totuşi, nu cred că e în stare să facă aşa ceva. Nu mai înţeleg nimic!

Lily oftă.

— Bine că nu s-a întâmplat în timpul nopţii. Nu-mi place că sunt aşa de laşă!

— Nu eşti deloc laşă, Lily!

Ea se strâmbă către Nick.

— Al doilea lucru foarte frumos pe care mi-l spui! Dar să ştii că femeile din familia mea sunt recunoscute pentru curajul lor, în momente foarte importante. N-ai auzit de străbunica mea, Clover Matthews?

— Clover, zâmbi Nick. Nu e tot un nume de floare?

— Ba da, o floare sălbatică. Ea este cea care a început tradiţia cu numele de flori pentru fetele din familia noastră.

Lily făcu o scurtă pauză şi bău din cafea.

— A participat la Războiul Civil deghizată în bărbat, doar ca să poată fi cu iubitul ei, Adam Tremaine. Chiar a fost decorată pentru curajul ei de preşedintele Lincoln. Păcat că povestea lor are un sfârşit atât de trist… Amândoi au fost ucişi în luptă.

— Crezi că mai există astfel de dragoste? Atâta pasiune şi devotament!

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de amar, încât Lily fu surprinsă. Poate că şi el avea nevoie de pasiune şi devotament în viaţa

lui!

— Sigur că mai există, răspunse ea. Poate că împrejurările nu mai sunt atât de dramatice ca atunci, dar nu cred că oamenii s-au schimbat atât de mult în ultima sută de ani.

— Au devenit mai egoişti.

— Poate unii dintre noi. Dar nu toţi. Pot să-ţi arăt?

Nick o privi, încruntându-se uşor. Lily ştia prea

Bine că era – din nou – nechibzuită, dar nu-i păsa. Fără să se mai gândească, se aplecă peste masă şi-l sărută apăsat.

— Lily! Ce faci?

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat în dimineaţa asta.

Văzu în ochii lui o sclipire pe care o dorea de multă vreme, aşa că repetă gestul. De această dată, Nick se ridică şi o trase şi pe ea în picioare. O îmbrăţişă cu putere, bucurându-se de fiecare centimetru pe care-l atingea. O sărută cu pasiune, cu dorinţă şi se bucură să simtă că răspunsul ei era pe măsură. Lily era gata să-şi piardă echilibrul şi numai braţele lui puternice o ţineau să nu cadă.

— Doamne, Lily! Cred că ar fi mai bine să ne oprim…

— Ai dreptate, răspunse ea, fără tragere de inimă. Trebuie să mă duc la birou, am întâlnire cu Wagman la ora zece.

Înainte de a-i da drumul, Nick o mângâie pe obraz.

— Ne vedem diseară.

Cu inima plină de bucurie, Lily îl privi îndreptându-se spre camera de lucru. Se părea că era pe drumul cel bun! Începea să-l înţeleagă pe Nick. Din pricina relaţiei dintre părinţii lui, îi era greu să priceapă că unul dintre parteneri poate să dăruiască mai mult decât celălalt. Asta nu însemna că unul era mai bun decât celălalt, pentru că dragostea nu funcţionează cu asemenea unităţi de măsură!

După cum reacţionase Nick la sărutul ei, Lily era convinsă că putea să-l facă să renunţe la această teamă fără fundament şi să aibă încredere în ea. Acum era bucuroasă că luase lucrurile încet, pas cu pas. Nick avea nevoie de asta şi, în plus, aveau destul timp la dispoziţie. Un an întreg, nu?

Douăzeci de minute mai târziu, când Lily ajunse la institut, îi găsi pe colegii ei vorbind de recentul incident cu Homer. Încercă să evite întrebările lor şi se duse direct la director. Bob Wagner o aştepta, plimbându-se agitat prin birou.

— Ce se întâmplă în casa „Lifestyle 2000”?

— E doar o problemă minoră de securitate, n-ai niciun motiv de îngrijorare. Sunt sigură că Mike o s-o rezolve imediat.

După privirea lui, Lily înţelese că ceva era în neregulă.

— Am vorbit cu cei din consiliu. Aşa cum era normal, sunt îngrijoraţi, mai ales după ce au aflat că ai chemat poliţia. Ştii… Vor să abandonezi proiectul!

Membrii consiliului nu o susţinuseră niciodată în totalitate, dar asta era prea mult!

— Nu pot face asta! Mi-au promis că pot să stau acolo un an. Nu pot să plec acum!

— Ai putea fi în pericol.

— Dar nu sunt singură, tocmai de aceea locuiesc acolo cu soţul meu.

— Nu e atât de grav, Lily. Facem o pauză până când punem la punct sistemul de securitate şi apoi putem relua proiectul. Tu şi soţul tău vă puteţi muta înapoi când totul va fi în regulă.

Lily abia se stăpâni să nu strige.

— Şi dacă Mike nu va putea descoperi defecţiunea? Ar putea dura săptămâni, luni întregi, poate chiar un an.

Iar eu nu am soţ decât pentru următoarele unsprezece luni, adăugă ea în gând. Îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget, gândindu-se la o altă soluţie.

— Dă-mi o săptămână, Bob. Lasă-mă să văd dacă pot să descopăr ce nu merge bine. Sigur poţi să-i duci cu vorba pe membrii consiliului. Te rog, doar o săptămână!

— Bine, dar nicio zi în plus. Ştii că e o problemă foarte serioasă.

Fără să mai piardă vremea, se îndreptă spre biroul lui Mike. Dacă cineva ştia răspunsul la întrebările ei, Mike era acela. Îl găsi stând în faţa calculatorului, foarte abătut.

— Bănuiesc că ai auzit de escapadele lui Homer.

— Mda.

Nici măcar nu o privi, iar Lily îşi dădu seama că nu era în toane bune.

— Şi care crezi că e problema?

— De unde naiba să ştiu? se răsti el.

Lily bănui că şi alţii îi puseseră întrebarea aceasta, dar ăsta nu era un motiv să-i răspundă aşa.

— Homer e creaţia ta, nu?

Întrebarea era mai mult retorică, dar Mike îi aruncă o privire scurtă, tăioasă.

— Da.

Lily îl privi atentă câteva secunde.

— Şi Raimie Hiesser a lucrat cu tine, nu?

— N-a avut o contribuţie prea mare, răspunse el repede.

— Din câte-mi amintesc, acesta a fost proiectul ei. A fost concediată pentru că nu l-a finalizat?

Mike pufni dispreţuitor.

— Dacă vrei să ştii adevărul, era geloasă pe munca mea şi nu putea suporta faptul că eram mai bun decât ea, că ştiam mai multe. Dacă ceva e în neregulă cu Homer, e numai vina ei!

Lily făcu ochii mari.

— Atunci ar trebui s-o sunăm, nu? Sunt toate şansele ca ea să ştie cum să rezolve problema asta.

— N-o suna, Lily! Ce părere şi-ar face despre mine dacă aş apela la ea? Am toate schemele, toate calculele lui Raimie. O să rezolv totul singur, ai încredere!

— Avem numai o săptămână la dispoziţie.

— Am început deja!

Lily simţea că nu-i spunea tot adevărul. Mai era ceva? Poate legat de faptul că Mike şi Raimie avuseseră o relaţie în acea perioadă?

Din întâmplare, Nick trecu prin hol exact atunci când Lily se întoarse acasă. Era obosită, supărată şi nu semăna cu femeia plină de viaţă care-l sărutase dimineaţa.

— Consiliul vrea să închidă temporar proiectul din pricina problemelor care au apărut cu Homer, îl anunţă ea sec. Cred că faptul că am chemat poliţia a fost ultima picătură!

— Lily, e îngrozitor! Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Nu încă. N-am de gând să renunţ aşa uşor.

Oftă adânc.

— Am vrut s-o sun pe Raimie Hiesser, ţi-o aminteşti? Şi ea a lucrat la robotul ăsta, în primele faze ale conceperii lui. Poate ştie ceva care ne-ar fi de folos.

— Şi?

— E plecată într-o excursie şi se întoarce abia vineri. Fir-ar să fie! N-am decât o săptămână la dispoziţie.

Lily se duse în salon şi se trânti pe canapea, iar Nick o urmă.

— Şi apoi ce-o să se întâmple?

— O să ne dea afară de aici până când cineva va fi în stare să-l repare pe Homer. Cine ştie cât va dura!

— Dar proiectul va continua, la un moment dat?

— La un moment dat…

— Şi tot tu te vei ocupa de el.

— Da, dar tu vei fi nevoit să-ţi găseşti alt loc în care să stai, poate o slujbă, şi nu vei mai fi disponibil atunci. Ştii bine că nu mă vor lăsa să locuiesc aici singură.

Nick se aşează pe un scaun în faţa ei. Ce mult îl durea s-o vadă supărată! Dacă se gândea bine, înţelegea că el îi complicase viaţa şi-i adusese numai necazuri încă din ziua în care se căsătoriseră. I-ar fi fost mai bine singură, chiar dacă n-ar mai fi putut să se ocupe personal de experimentele din acea casă.

— Poate e mai bine aşa, încercă el să fie amabil. Căsătoria noastră de convenienţă n-a mers aşa cum ne doream, nu, Lily?

— Ce vrei să spui?

— Nici tu nici eu n-am putut să ne ocupăm cu adevărat pe munca noastră. Şi doar de aceea am hotărât să facem pasul ăsta.

— Vorbeşte pentru tine!

În acea clipă, Nick se hotărî să fie sincer cu ea. Merita acest lucru, chiar dacă nu putea s-o iubească aşa cum şi-ar fi dorit ea.

— Bine! Adevărul e că m-ai întors pe dos şi nu ştiu ce să fac! Vreau atât de mult să fiu cu tine… Aş face orice pentru tine, Lily.

Ea făcu ochii mari, uimită.

— Ai face orice?

— Da. Dar mă cunosc, Lily. Nu pot să-ţi ofer ceea ce vrei tu. De aceea cred că ar fi mai bine să dispar din viaţa acum, înainte ca lucrurile să evolueze. Ai putea să te concentrezi la munca ta, care e atât de importantă pentru tine.

— Şi cu simfonia ta cum rămâne?

— La cât am lucrat de când am venit aici, aş putea să mă întorc la zidăria aia nenorocită! zise el, pe un ton amar. Ştiu sigur că o să termin lucrarea, dar o să dureze mai mult, atâta tot.

— Te-ai gândit la toate, nu? întrebă ea încet.

Lily se ridică de pe canapea, traversă camera şi se aşeză pe covorul alb, gros din faţa şemineului.

— Vino aici, vreau să-ţi arăt ceva.

Nick se apropie, dar rămase în picioare.

— Aşază-te lângă mine, insistă ea. Uite, ăsta e un şemineu revoluţionar, care are capacitatea de a curăţa aerul.

— Interesant, zise Nick, circumspect.

Simţea că Lily punea ceva la cale, dar nu ştia despre ce era vorba. Era o nouă tactică pentru a trage de timp?

— Ca măsură de precauţie, are şi un aparat care poate detecta nivelul de monoxid de carbon, astfel încât aerul din cameră să aibă o compoziţie neschimbată.

Atunci lui de ce îi era greu să respire? se întrebă Nick. Era atât de aproape de ea, încât era învăluit de parfumul ei şi simţea că se pierde în privirea ei albastră, adâncă.

— Ai spus că ai face orice pentru mine, şopti ea. Fă dragoste cu mine, Nick. Acum, aici! Am nevoie de tine!

— Doamne, Lily! Încerc din toate puterile să mă stăpânesc. Nu-mi face asta…

— Trebuie, poate fi ultima mea şansă.

Se apropie de el, îi înconjură gâtul cu braţele şi-şi lipi obrazul de al lui.

— Gândeşte-te că membrii consiliului ar putea opri proiectul, iar noi ne-am vedea fiecare de viaţa lui. Vrei să ne despărţim fără să ştim dacă între noi ar fi putut fi ceva?

Nick închise ochii.

— Dacă tu poţi să faci faţă, şi eu pot.

— Eu nu vreau „să fac faţă” şi, dacă ai fi sincer cu tine însuţi, ai recunoaşte că nici tu nu vrei asta.

— Ai dreptate, Lily. Te doresc atât de mult!

— Atunci uită de toate îndoielile tale!

Parcă auzea o voce care-l avertiza că nu era bine ce voia să facă, dar nu se mai putea opri. Chiar dacă mai târziu va regreta că s-a lăsat sedus de Lily, tot ce-şi dorea în aceste clipe era să facă dragoste cu ea, să se bucure de atingerea ei, de gustul ei, de pasiunea ei.

Şi, cu toate astea, nu îndrăznea să facă primul gest. Stăteau întinşi pe covor, faţă în faţă, privindu-se ca doi adolescenţi care se tem să nu fie surprinşi de părinţi.

— Nu aşa îmi imaginam prima noastră noapte, gemu el.

Lily zâmbi şi bătu din palme. Toate becurile se stinseră brusc, iar camera fu învăluită în lumina caldă a focului care ardea molcom în

şemineu.

— Aşa e mai bine?

— Mult mai bine, zâmbi el.

Cu o mişcare rapidă, se rostogoli deasupra ei.

— Dar acum e bine? întrebă Nick, la rându-i.

— Mmm… Mult mai bine.

Chiar era bine! Sărutul lor părea nesfârşit, ca şi cum amândoi ar fi avut nevoie să-şi potolească o sete care-i mistuia de multă vreme. O mângâie pe tot corpul, apoi îşi afundă palmele în părul ei bogat şi mătăsos.

Lily îi desfăcu primii nasturi ai cămăşii şi-şi trecu degetele peste pieptul lui, într-o atingere care-l înfiora pe Nick. Scăpă rapid de hainele lui şi apoi o dezbrăcă pe ea încet, savurând fiecare clipă. Insistă asupra sânilor plini, desenând cu degetele mari cercuri pe sfârcurile ei rozalii.

— Da, Nick, te rog.

Gustul şi mirosul pielii, gemetele ei uşoare de plăcere îl înnebuneau. Împreună, găsiră ritmul potrivit, minunat, perfect, care o făcu pe Lily să-i strige numele în extaz.

Capitolul 11

Lily se trezi prima şi zâmbi fericită când îşi dădu seama că era în braţele lui. Nu crezuse că era posibil să-l iubească atât de mult. Se mişcă încet, încercând să nu-l trezească, dar nu reuşi.

— E aşa de bine aici! îi şopti Nick la ureche. Nu vreau să mă mişc de aici cel puţin o săptămână…

— Cred că pot să-mi fac experimentele pe lângă tine.

— Aş prefera să le faci pe mine, zise el.

Lily izbucni în râs, dar ceva o făcea să fie reţinută. Nick se lăsase convins şi făcuse dragoste cu ea, dar asta nu-l obliga cu nimic, nu însemna că va rămâne lângă ea toată viaţa. Mai ales în situaţia actuală, când totul stătea sub semnul întrebării! Dacă nu va putea repara robotul, Nick va fi nevoit să-şi reia vechea slujbă, iar ea va supraveghea în continuare proiectul, dar din exterior.

Va face tot ce va putea pentru ca Homer să funcţioneze în condiţii normale înainte ca săptămâna de graţie să se încheie. Dar, până atunci, voia să profite la maxim de faptul că Nick era atât de aproape de ea.

Lily se sprijini pe pieptul lui şi-l privi cu atenţie. Ochii lui negri erau misterioşi, astfel că ea nu putea spune la ce se gândea.

— Ştiam că va fi minunat, Lily, răspunse el întrebării ei nerostite.

— Şi mai spuneai că nu poţi să-mi dai ce-mi trebuie…

— Din punct de vedere fizic, nu e nicio problemă. Orice bărbat s-ar considera norocos să fie cu tine. Dar sunt sigur că acum lucrurile sunt mult mai complicate.

Nick se ridică, trăgând-o pe Lily după el.

— Ştiu, dar nu-mi pasă, răspunse ea.

Ridică din umeri.

— Hai să nu ne contrazicem, Nick, cel puţin în seara asta.

El o privi fără să răspundă, iar Lily înţelese că, pentru moment, avea câştig de cauză.

— Ai două posibilităţi, Nick Donahue – comandăm o pizza sau mergem să continuăm discuţia sus, în dormitor.

— Nu le putem face pe amândouă?

— Ba da.

Lily îşi petrecu următoarele două zile încercând să afle ce era în neregulă cu Homer. Telefonă tuturor persoanelor despre care credea că o puteau ajuta şi-l cicăli pe Mike atât de tare, încât el deveni foarte nervos şi încordat. Chiar şi atunci când Lily îi explică foarte clar că nu-l învinuia pentru ce se întâmplase şi că acum nu dorea decât să găsească o soluţie, el refuză să-i dea un răspuns direct. Spre disperarea ei, vineri anunţă că nu se simţea bine şi că va lua o pauză până la începutul săptămânii viitoare. Lily se hotărâse s-o caute pe Raimie de îndată ce aceasta se va întoarce din excursie. Până atunci, îşi petrecea zilele lucrând la sistemul de securitate, iar nopţile în braţele lui Nick.

Fusese surprinsă şi bucuroasă să observe că Nick nu se depărtase de ea după prima lor noapte de dragoste. Nu-i vorbea deloc despre simfonia lui, dar Lily avea impresia că lucrul mergea bine. De câteva ori venise acasă pe neaşteptate şi-l găsise cântând la pian cu multă pasiune.

Şi el părea să aştepte cu nerăbdare momentele pe care le petreceau împreună, poate pentru că ştia că nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Poate credea în continuare că ar fi mai bine pentru Lily dacă ar pleca din viaţa ei, dar ea nu era de aceeaşi părere. Era o femeie în toată firea şi ştia că suporte consecinţele faptelor ei, oricât de

dureroase s-ar dovedi. Dacă vor fi obligaţi să se despartă, măcar s-o facă după ce vor fi dat o şansă relaţiei lor.

În după-amiaza zilei de vineri, Lily îi telefonă lui Raimie şi, spre bucuria ei, o găsi acasă.

— Pur şi simplu a înnebunit, rezumă ea problema lui Homer. Mă gândeam că poate îţi aminteşti ceva din perioada în care ai lucrat cu Mike la robotul ăsta.

— Mike ţi-a spus să mă suni?

— Nu. De fapt, cred că o să se supere când o să afle că am vorbit cu tine.

— Normal!

Lily nu se aştepta s-o audă pe Raimie râzând.

— Aşa îi trebuie, nenorocitul!

— Poftim?!

— Uite cum stă treaba, Lily! Tipul mi-a furat ideea acestui robot şi s-a dus la Wagman zicând că e a lui. Am avut încredere în el pentru că, pe atunci, credeam că-şi iubesc. Eu mi-am pus sufletul pe tavă şi uite cum m-a răsplătit!

— Poţi să dovedeşti asta? întrebă Lily. De ce n-ai spus nimic atunci?

Raimie pufni scurt.

— Am spus. Scumpul de Mike m-a lucrat ca la carte şi a făcut în aşa fel încât să fiu concediată. Atunci am aflat că Wagman a crezut tot timpul că robotul acesta este creaţia lui Mike, şi nu a mea. N-am avut nicio şansă! A fost foarte sigur pe el, dar se pare că planul meu a funcţionat. Chiar dacă am avut destul de aşteptat…

Lily făcu ochii mari.

— Adică tu l-ai programat pe Homer? Proasta funcţionare a fost ideea ta?

— Nu chiar. Dar am făcut nişte greşeli intenţionate, doar ca să văd dacă le va descoperi. Eram sigură că n-o să fie în stare să refacă secvenţa aceea de cod!

— Dar tu poţi?

— Sigur, nu-i nicio problemă.

Lui Lily îi venea să sară în sus de bucurie, dar se abţinu.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă ea.

— Te ajut, dacă şi tu o să mă ajuţi să-mi recapăt slujba. Ştiu exact ce avem de făcut!

Lily se îndreptă spre casă foarte bine dispusă. Dacă ea şi Raimie reuşeau să rezolve defecţiunea lui Homer şi, implicit, problema securităţii casei, proiectul nu va mai fi oprit, iar Nick nu avea niciun motiv să mai plece. Nu mai spusese nimic de plecare din seara în care făcuseră dragoste, iar Lily prefera să creadă că era posibil să se fi răzgândit.

Se gândise la această situaţie de un milion de ori. Aveau o casă minunată, se iubeau, se potriveau… Atunci?

Singura problemă era aceea că Nick nu putea compune. Dar cum putea să se plângă de lipsă de inspiraţie după nopţile minunate petrecute împreună? Lily ştia că, acum, hotărârea îi aparţinea lui. Tot ce putea face ea era să-l asigure că-şi iubea, dar că nu avea intenţia să-l prindă în capcană.

— Bună, Lily.

— Nick!

Se răsuci brusc, încântată că-şi vedea.

— Azi ai venit mai devreme.

— Da, sper că nu te deranjez.

— Tu nu mă deranjezi niciodată…

Ea zâmbi larg.

— Ghici ce s-a întâmplat! Cred că am rezolvat problema cu Homer!

— Serios? Ce era în neregulă?

— Nu pot să-ţi explic acum. Mike trebuie să sosească şi o să facă ultimele teste ca să vedem dacă totul merge aşa cum trebuie.

— Să nu-mi spui că tipul a descoperit defectul!

— Dacă n-a făcut-o încă, o s-o facă acum, îl asigură ea. Vin imediat!

Se duse repede în bucătărie şi descuie uşa din spate. Se auzi soneria de la intrare, iar Nick vru să răspundă.

— Nu, lasă-mă pe mine!

Trecu în fugă pe lângă el, lăsându-l cu gura căscată. Deschise uşa şi-l pofti pe Mike înăuntru.

— Mă bucur că ai putut să vii. Te simţi mai bine?

— Da. Cred că am răcit, atâta tot.

Lily aprobă cu o mişcare a capului. Se abţinea cu greu să nu pară prea entuziasmată.

— Hai să vedem cum funcţionează Homer. După cum ţi-am zis la

telefon, cred că am găsit o eroare în program, care făcea ca robotul să se comporte ciudat fără ca noi să ne dăm seama.

— Ţi-am spus eu că nu e vina mea, zise el, cu superioritate. Dar unde ţi-e pianistul?

În aceeaşi clipă, îl văzu pe Mike stând în cadrul uşii.

— A! Îmi pare rău… Bună, Nick, salută el fără să se simtă stânjenit.

Lily îi făcu semn lui Nick să nu reacţioneze, împreună cu Mike, se duse la calculator şi tastă comenzile pentru a programa robotul să facă rondurile sale obişnuite.

— Voiam să fii şi tu aici, îi zise ea lui Mike, dându-i telecomanda. Ai lucrat atât de mult la Homer, încât sunt sigură că-i cunoşti pe de rost toate circuitele.

— Absolut!

Toţi trei se duseră către scară, astfel încât Homer să poată patrula nestânjenit prin toate camerele de la parter. Ca de obicei când Mike era prin preajmă, Nick îi înconjură umerii cu braţul, dar Lily era mult prea preocupată ca să observe. Asculta cu atenţie şi zâmbi numai atunci când auzi sunetul pe care-l aştepta

— Până acum totul e în regulă, comenta Mike arogant, când Homer încheie un tur complet.

— Nu e deloc în regulă, îl corectă ea. Am lăsat uşa din spate deschisă, ca să văd dacă Homer o să reacţioneze. E foarte clar că n-a ştiut asta şi că nu e în stare să supravegheze corespunzător locuinţa.

— Nu pot să cred! sări Mike. Ce i-ai făcut?

— Exact ce i-ai făcut tu după ce l-ai preluat de la Raimie Heisser – absolut nimic.

— Ce tot vorbeşti?

În acea clipă începu să sune sistemul de alarmă din casă. Lily sări în picioare, cu toate că se aştepta la asta, ca şi la ceea ce avea să urmeze.

Un alt robot apăru din holul de la intrare, trecu pe lângă ei şi dispăru în salon, după Homer.

— Ce-i asta? se răsti Mike.

Raimie se ivi pe neaşteptate.

— Bună, Lily! Bună, Nick!

Se întoarse către Mike şi zâmbi larg.

— Ea era Delilah.

— Delilah? repetă el.

— Da. Este robotul care-l va înlocui pe Homer.

— Peste cadavrul meu!

— Se poate aranja, replică ea calm. Cel puţin Delilah a fost în stare să declanşeze alarma pentru că uşa din spate era deschisă. Robotul tău n-a fost în stare şi asta numai pentru că schiţele după care l-ai construit n-au fost ale tale. Le-ai furat de la mine!

Homer trecu prin faţa lor, urmat de Delilah. Raime apăsă pe un buton al telecomenzii şi robotul ei se opri, ascultător.

— Ştii de ce am botezat-o aşa? Pentru că în Biblie se vorbeşte de o femeie pe nume Delilah care l-a învins pe cel mai puternic om din lume doar cu puterea minţii.

— Păzea, Homer! chicoti Nick.

Raimie se întoarse către Lily.

— Configuraţia de bază este aceeaşi cu a lui Homer, dar are câteva modificări. Vei vedea că este mai uşor de programat şi mult mai utilă. Dacă o vei folosi în proiectul tău, garantez că nu vei avea nicio problemă.

— N-o asculta! Nu ştie ce vorbeşte!

— Faptele sunt mai convingătoare, Mike! îl provocă Raimie. Vrei să facem un test?

— Oricând!

Amândoi începură să apese pe butoanele telecomenzilor.

— Şi acum ce facem? o întrebă Nick pe Lily.

— Stăm liniştiţi şi urmărim spectacolul, zâmbi ea. Dacă robotul lui Raimie se dovedeşte mai bun, n-o să mai trebuiască să plecăm de aici.

— Sigur o să reuşească. Doar se numeşte Delilah!

Nick şi Lily se distrară de minune privindu-i pe cei

Doi foşti colegi încercând să dovedească superioritatea creaţiei lor. Curând, lucrurile scăpară de sub control şi roboţii ajunseră să se bată, la propriu.

— Gata, oameni buni! Cred că e suficient!

Lily încercă să-i despartă, dar nimeni n-o băgă în seamă. În cele din urmă, Delilah reuşi să se conecteze la centrul de comandă al lui Homer, spre disperarea lui Mike.

— Aşa fac roboţii sex? întrebă Nick cu un aer nevinovat.

— Nick, te rog…

Lily încerca să fie serioasă, dar nu-şi putea stăpâni hohotele de râs.

— Ce i-ai făcut? întrebă Mike când văzu că Homer abia se mai mişca.

— Acum este sub controlul lui Delilah. Cu alte cuvinte, va face tot ce îi comandă ea.

Văzându-se înfrânt, Mike se repezi spre Delilah şi vru s-o distrugă folosind forţa fizică.

— Nick, fă ceva! îi ceru Lily.

— De când aşteptam!

Se repezi la el şi-l trânti la podea înainte ca Mike să apuce să facă ceva.

— Ajunge! Înţelege că ai pierdut!

Mike avu nevoie de câteva minute ca să se liniştească şi să accepte realitatea.

— Am vrut să mă răzbun, îi spuse el lui Raimie. Am vrut să te fac să suferi pentru că m-ai părăsit pentru un alt bărbat. Asta mi s-a părut cea mai bună metodă…

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din casă, trântind uşa în urma lui.

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta! comentă Nick.

Delilah şi Homer se plimbau prin salon, unul lângă altul.

— Le stă bine împreună, nu crezi? zise Lily. Cred că am putea să-i oprim.

— Crede-mă, Lily! insistă Raimie. N-o să mai ai niciun fel de probleme cu securitatea casei. Delilah o să funcţioneze perfect.

— Şi Homer?

— O să-l folosim şi pe el la ceva, sunt sigură.

Împreună cu Raimie, Lily opri roboţii, în timp ce Nick se duse în hol să răspundă la telefonul care suna.

— Cine era? întrebă Lily când el se întoarse.

— Directorul adjunct de la fundaţia Abraham Little, zise el cu o voce gravă. Au hotărât să-mi acorde mie bursa, pentru că primul candidat are o problemă şi n-o mai poate accepta.

— Nick, e grozav!

Lily încerca să pară bucuroasă, dar era gata să izbucnească în plâns. Tot chinul ei să rezolve problema robotului fusese în zadar? Acum Nick îşi permitea să locuiască singur, să-şi termine simfonia, iar ea nu-l putea opri.

— Au spus că o să-mi trimită cecul prin poştă şi o să-l primesc mâine.

— Nick a făcut cerere pentru o bursă, îi explică Lily lui Raimie. Avea nevoie de bani ca să termine o lucrare foarte importantă pentru el. Se pare că a primit-o.

— Minunat! Cred că ar trebui să plec, Lily. Pot s-o las pe Delilah aici, nu?

Lily încuviinţă în tăcere.

— Bun. Atunci, ne vedem la institut luni dimineaţa.

Făcu o scurtă pauză.

— Ştii, şi eu am o parte din vină pentru ce s-a întâmplat aici. Poate găsim o soluţie pentru Mike înainte să vorbim cu Wagman.

— Cum vrei tu.

Lily o conduse pe Raimie şi se întoarse în salon, deşi nu voia să dea ochii cu el. Nu ştia ce să-i spună şi nici cum să se poarte.

— Nu-mi vine să cred că cei de la fundaţie au telefonat chiar acum, spuse el.

Lily încercă să pară indiferentă.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Eu nu regret nicio clipă din perioada petrecută împreună, indiferent ce se va întâmpla de acum încolo.

— Eşti o romantică fără speranţă!

— Nu fără speranţă, ci plină de speranţă. E o diferenţă!

— Dacă aşa spui tu…

— Da, spun. Şi mai vreau să-ţi spun ceva.

Trase adânc aer în piept. Se gândise foarte serios la acest lucru în ultimele zile şi ştia că nu greşeşte, chiar dacă îi era foarte greu.

— Ştiu că am promis să stăm împreună, în casa asta, un an de zile. Dar acum împrejurările nu mai sunt aceleaşi.

— Lily, banii ăştia nu schimbă nimic.

— Ba da.

Încercă să rămână calmă.

— Nu înţelegi? Nu e cinstit faţă de tine să-ţi cer să respecţi înţelegerea pe care am făcut-o. Acum îţi permiţi să pleci, să locuieşti unde vrei tu, să lucrezi cum vrei tu, fără să te deranjeze nimeni.

Îi înfruntă privirea.

— Şi, mai ales, nu vreau să faci acest sacrificiu. Vreau să rămâi numai dacă şi tu îţi doreşti asta.

— Lily…

Ea ridică mâna.

— Da, aş putea să-ţi spun că, dacă rămâi aici, poţi să foloseşti banii aceia mai târziu sau pentru altceva. Sau aş putea să te conving să rămâi pentru mesele mele grozave şi pentru nopţile fierbinţi. Am văzut că asta a funcţionat toată săptămâna trecută.

— Lily, pentru Dumnezeu…

— Nu-ţi face griji pentru proiectul meu, continuă ea.

Era sigură că nu-l păcălea pe Nick, dar mândria ei o îndemna să se poarte aşa.

— O să încerc să-i conving pe membrii consiliului să fie de acord ca Raimie să locuiască aici, cu mine.

Nick se încruntă.

— Şi cum o să le explici despărţirea noastră?

— Nu ştiu. Aş putea să le spun că ne-am grăbit, că nu ne cunoşteam destul de bine. Că lucrurile n-au mers aşa cum ne-am dorit. Dacă te gândeşti puţin, acesta e adevărul.

— Nu ştiu ce să zic, Lily. Ai foarte multă dreptate.

Ea încercă să zâmbească.

— Bun. Atunci, ne-am înţeles.

— Lily…

Îşi trecu mâna prin păr.

— La naiba! N-ar fi trebuit să se întâmple aşa… Ştiam că lucrurile se vor complica dacă o să ne implicăm emoţional.

— Tu te-ai implicat, Nick?

— Ştii bine că da. Şi ştii că nu pot să-mi asum o relaţie adevărată.

— Da, aşa mi-ai spus.

— Ţi-ar fi mai bine fără mine.

— Adică mă părăseşti pentru binele meu? Bine, dacă vrei să te foloseşti de scuza asta… După părerea mea, ţi-e frică să nu te îndrăgosteşti de mine.

Ieşi din salon şi urcă scările fără să se mai uite înapoi.

— Lily! Lily, aşteaptă!

Intră în dormitorul ei şi se aruncă pe pat, plângând în hohote.

A doua zi, Nick lenevi în pat mai mult decât de obicei. Ştia că ar fi trebuit să se ridice, dar nu se simţea în stare, mai ales după o noapte atât de agitată. În cele din urmă, coborî în bucătărie.

Lily nu era nicăieri. Nick se gândi că, fiind sâmbătă, dormise mai mult. Îşi pregăti cafeaua, apoi se duse în camera de lucru şi se aşeză la pian, privind în gol mai bine de jumătate de oră.

Soneria îi întrerupse şirul gândurilor. Nu se aştepta ca banii de la fundaţie să sosească atât de devreme. Toate visele lui, toate planurile pe care şi le făcuse în ultimii zece ani se aflau în acel plic. Era momentul pe care-l aşteptase, pentru care se rugase de când era în liceu.

Cu toate acestea, suma care era scrisă pe cec nu-i alunga durerea din suflet. Gândul îi zbură spre săptămânile pe care le petrecuse cu Lily. Îi dăruise atât de multe, chiar de la bun început, şi nu aşteptase nimic în schimb! Fusese generoasă şi în acelaşi timp vulnerabilă, impulsivă şi sinceră, stăpânită şi curajoasă!

Iar acum, de parcă tot ce făcuse nu era suficient, se oferise să-l elibereze de înţelegerea pe care o aveau. Ea rămânea într-o situaţie foarte încurcată, dar era gata să accepte, dacă el era fericit. Ce putea face cu o asemenea femeie care-i dăruia dragostea ei şi îi cerea schimb numai ce-i putea el da?

Se ridică de la pian, urcă scările până la dormitorul ei şi bătu la uşă.

— Intră.

Deschise uşa şi o văzu stând la fereastră, uitându-se la cerul plumburiu.

— Bună, Nick.

Întoarse capul către el doar o secundă, apoi reveni la poziţia ei iniţială.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus aseară? întrebă el brusc. Credeai că mi-e teamă că o să mă îndrăgostesc de tine.

Ea aprobă în tăcere.

— E prea târziu, Lily. Deja sunt îndrăgostit de tine.

Lily se întoarse încet către el, cu ochii larg deschişi.

— Poftim? Abia reuşi ea să spună.

— Ai auzit perfect! Te iubesc, Lily, şi vreau să rămân cu tine pentru tot restul vieţii. Sigur, dacă mă mai vrei.

Lily nu îndrăznea să se mişte sau să rostească vreun cuvânt.

— Speram că o să mi te arunci în braţe şi o să mă săruţi cu pasiune, dar…

Ea izbucni în râs şi îl îmbrăţişă, fericită.

— Ai avut dreptate. Am fost la un pas de a pleca, dar n-am putut. Știam că nu plec pentru că așa voiam, ci pentru că mi-era frică să nu ajungem ca părinții mei. Mă temeam de o relație.

— N-o să se întâmple niciodată asta, Nick. Noi nu suntem ca ei.

— Da, acum știu asta.

Ea se ghemui la pieptul lui.

— Deci, rămâne valabilă oferta ta? Cea cu mesele copioase și nopțile fierbinți…

— Ce condiții dure pui! râse Lily. Da, mai e valabilă. Vrei micul dejun?

— Te vreau pe tine, răspunse el sărutând-o pe păr. Dar, până nu-mi pierd mințile… Mai e ceva.

Căută în buzunar și-i dădu verigheta.

— Pune-mi-o, îi ceru el.

Lily înghiți în sec și, cu emoție, îi puse inelul pe deget.

— Acum știu ce înseamnă să porți verighetă și să fii căsătorit. Înseamnă să arăți întregii lumi că aparții cuiva.

O sărută ușor pe buze.

— Te iubesc, Lily. Tu ești căminul meu.

Epilog

Lui Lily îi era foarte greu să stea liniștită pe locul ei din primul rând. Membrii orchestrei erau la locurile lor – viorile și violele în față, violoncelele și instrumentele de suflat în spate. Se uită în jurul ei și văzu că sala era plină.

Nick rămăsese în culise, vrând să stabilească ultimele detalii cu dirijorul. Era atât de mândră de el! Toamna trecută, simfonia lui câștigase concursul național. Acum, avea să fie prezentată în premieră de Orchestra Simfonică din Marlborough, după care urma o reprezentație la Boston. Ba mai mult – Nick primise o propunere pentru a face coloana sonoră a unui film.

— Nu ți-ai luat program, zise Nick, apărând brusc lângă ea și dându-i unul.

Arăta grozav în costumul lui negru, foarte elegant.

— Sunt prea emoționată ca să-l citesc.

Publicul aplaudă în momentul în care dirijorul intră pe scenă, apoi se lăsă o liniște perfectă. Lily ascultă atentă sunetele care

umpleau sala. Deşi nu ştia prea multe despre muzică, nu găsea nicio legătură între ceea ce cânta orchestra şi baseball. Deschise programul în speranţa că va găsi o explicaţie, dar nu-i venea să creadă ce citea.

Simfonia se intitula „Florile sălbatice", iar ultima parte purta numele ei. Cu ochii în lacrimi, se uită către Nick. El îi zâmbi, îi luă mână şi o sărută. Era singurul mod în care o putea răsplăti pentru minunatul dar pe care i-l făcuse – dragostea adevărată.

Sfârşit